

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1027

DE ONTVOERINGEN VAN HOLLYWOOD.

20 cent

Hij voelde zich overvallen door een soort natuurgeweld, dat op hem neerstortte.

— Eike aflevering bevat een volledig verhaal. —

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHENGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De ontvoeringen van Hollywood.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

HET LAND DER ONBEGRENSDE MOGELIJKHEDEN.

Charles Brand keek op van zijn arbeid, die bestond uit de bestudeering van een heel klein vlekje, dat er uitzag als een modderspatje, hetwelk hij zoeven zorgvuldig met een glazen staaftje had uitgespreid en laten drogen op een zuiver, vierkant stukje glas, dat hij onder het oculair van een Zeiss microscoop had geschoven.

De man die aan het andere einde van de tafel zat had een eigenaardig, grommend geluid laten hooren.

Zijn gelaat stond strak en zijn oogen hadden een harde, bijna wilde uitdrukking.

Het waren grijze, groote en strenge oogen, nu eens helder als water waarop de zon schijnt, dan plotseling als overtrokken met een floers, dat ze dof maakte, en ondoorgrondelijk.

— Zei je iets, Raffles? vroeg Charles Brand, zonder er naar te kijken, draaiend aan de stelschroef van het kostbare instrument.

— Ik geloof het wel, Brand, klonk het eenigszins knorrig.

Brand gaf geen antwoord, maar zijn oogen

gingen van het harde, bleeke gelaat naar het groote dagblad, dat John Raffles in de hand hield, en dat zoeven op zijn knie was neergezonken.

Het was de „Manchester Guardian”.

— Je hebt natuurlijk iets gelezen dat je hindert. Wat is het?

— O, het wordt misschien tegenwoordig niet eens meer als iets buitensporigs beschouwd! gaf Raffles op bitteren toon ten antwoord. Luister toch maar eens. Het kan je — misschien — van nut zijn, als je het weet. Ik las daar zoeven een klein uittreksel uit een rapport van Edward Dean Sullivan. Misschien weet je niet wie hij is. Toch bekleedt hij een zeer belangrijke positie, en zijn rapport, dat moet je wel in gedachten houden, is maar niet een gewone beschouwing, maar het is een officieel stuk, een document, dat hij aan de Regeering heeft moeten uitbrengen. Laat ik je eerst zeggen, wie en wat Sullivan is. Zijn titel is Hoofdinspecteur, en hij staat aan het hoofd van de speciale commissie van den Geheimen Dienst, der

Amerikaansche Regeering, die uitsluitend strijd voert tegen het ontvoeringswezen. En luister nu goed naar wat die man, die uit den aard van zijn betrekking over alle gegevens beschikt, te rapporteeren heeft.

Raffles had het dagblad weer van zijn knieën genomen, zocht een kort oogenblik, en vervolgde :

— Het rapport bestrijkt een tijdsduur van drie jaren. Welnu, in dien korten tijd zijn er 2500 gevallen van ontvoering aangegeven. En bedenk wel, dat misschien het vijfvoud van alle ontvoeringen, die gerapporteerd zijn, werkelijk heeft plaats gehad, maar door de slachtoffers niet zijn openbaar gemaakt — om redenen die talloos en dikwijls moeilijk te apprecieeren zijn.

— Het klinkt als een sprookje ! merkte Brand op, nu en dan schuin naar zijn modderspatje loenzend.

— Een verschrikkelijk sprookje, Brand ! zeide Raffles op doffen toon. Verschrikkelijk zelfs in dezen tijd van ontaarding, onverschilligheid, genotzucht, en misdaad ! Ja, het zou zelfs bijna ongelooflijk klinken, indien het niet was vastgelegd in een officieel rapport. De volgende dingen zal ik je er nog uit mededeelen — die zijn voor ons misschien van belang.

— Voor ons ? herhaalde Brand langzaam.

— Ja, voor ons, Brand ! Ik verzeker je dat dit hier van nog meer belang is dan je onderzoek van het drupje hazenbloed, dat ik je heb toevertrouwd, in verband met dien geheimzinnigen moord op Mary Duplex.

— Ik luister ! zeide Brand, en hij schoof met een vastberaden gebaar de kostelijke microscoop ter zijde, nog pas weinige dagen geleden aangeschaft.

— Het doel van die ontvoeringen is je natuurlijk duidelijk. Het is om geld te doen. Zij worden beraamd, op een uiterst zorgvuldige wijze door specialisten, als ik mij zoo mag uitdrukken, die lid zijn van een bende, gewoonlijk in Chicago gevestigd waar dan het „Hoofdkantoor” is, maar die haar vertakkingen heeft in heel Amerika. Soms gaan er maanden voorbij met de bestudeering der gewoonten van het uitverkoren slachtoffer, dat natuurlijk in alle gevallen rijk is of rijke familie heeft, in staat om den hoogen losprijs te betalen. Hoeveel er van die benden zijn, is niet nauwkeurig bekend, maar er zijn er heel wat. En zij treden op met een weergalooze onbeschaamdheid en stoutmoedigheid, die er maar al te duidelijk op wijzen, hoe zeer zij de politie minachten. Sullivan erkent dat in zijn rapport ruitelijk.

— En wat wonder — het is immers de zelfde politie, die den dranksmokkelhandel heeft helpen uitgroeien tot een ware plaag ! merkte Brand schouderophalend op.

— Ongetwijfeld. In alle groote steden van Amerika hebben die ontvoeringen plaats. En soms betreft het zeer hoog geplaatsten. Sullivan rapporteert bijvoorbeeld dat het maar een haar gescheeld had, of de bandieten hadden niemand minder, dan Generaal Dawes, den Vice-President der Vereenigde Staten, den man van het bekende Dawes plan, ontvoerd ! Het plan lekte echter uit, en werd bijtijds verhinderd.

— Ongelooflijk ! riep Brand uit, en het modderspatje werd langzamerhand vergeten.

— Ik wist wel dat je er belang in zou gaan stellen, hernam Raffles droogjes. Aan romantiek ontbreekt het overigens niet. In hun zogenaamde Centrale hebben de ellendelingen, die het lafste beroep uitoefenen wat er maar te bedenken valt, misschien met uitzondering van dat der Chantageplegers, echte folterkamers ingericht, met pijnbanken en alles. Voor een deel beschouwt men die gruwelijke decors als middel om schrik aan te jagen, maar reeds al te vaak helaas, hebben zij practisch nut afgeworpen. In verband hiermee, moet ik je even wijzen op het geval van Vincent Coll, zelf een bendeleider, een zogenaamde „Kidnapper”, of Ontvoerder, die door een concurrerende bende ontvoerd werd, en dien men wat later met uitgerukte tong en een ingeslagen schedel terugvond — waar denk je ? In een publieke telefooncel !

— Afschuwelijk ! mompelde Brand, meer dan beestachtig.

— Ja, zoo zijn die heeren ! Om geld is het alles begonnen, om geld zijn alle middelen goed. En nu nog dit over Hollywood. Geen kunstenaar van naam is daar meer veilig. De woonhuizen van Pola Negry, van Chaplin, van Jackie Coogan, Wallace Beery, Joan Crawford, Babe Daniels, Ruth Chatterton en anderen, zijn herschepen in ware forten, nu en dan, als er weer geruchten gaan van aanstaande ontvoeringen, patrouilleeren er voortdurend twee zwaar bewapende pantserauto's van de politie.

— Wat een toestanden ! barstte Brand uit.

— Toestanden die gegroeid zijn uit de tijdsomstandigheden, Brand. En bedenk wel, dat Amerika ons alleen eenige jaren voor is, misschien niet eens zoo lang, en dat de bodem daar wat beter geschikt was, rijper voor dergelijke hemelgerende misdaden — maar dat Europa al die ellende ook zal krijgen, vroeg of laat, als de politie hier niet optreedt met een

meedoogenlooze strengheid!

— De galg is te goed voor dat ontuig! riep Brand, de vuisten ballend.

— Ik ben blij dat ik je in deze geestesgesteldheid zie, Brand!

— Waarom? vroeg Brand.

— Omdat wij er heen gaan! antwoordde Raffles rustig.

— Is je dat ernst? Midden in ons onderzoek naar de oorzaak van Mary Simplex' dood?

— Ons onderzoek kan haar niet meer tot de levenden terugbrengen, Brand.

— Maar het kan den schuldige straffen!

— Daar zijn veel meer schuldigen! Daar is strijd, daar is iets te doen!

— En daar is levensgevaar, Edward! Weet wel dat wij daar den strijd zouden aanbinden tegen wezens, erger dan wolven, bloeddorstiger dan tijgers, wreedaardiger dan gieren!

— Denk aan het geval van de Lindberghs, Ik voel me bijna stikken, als ik terugdenk aan die vreeselijke dagen! Een hondscher, laffer misdaad is niet denkbaar.

Brand keek naar het gelaat van Raffles, dat bijna schrikwekkend was om aan te zien. Zijn oogen schoten op dat oogenblik vuur, en hadden een uitdrukking van meedoogenlooze hardheid.

Hij geleek op een schoonen Mephiste, zooals hij daar nu stond, plotseling opgevoerd van zijn stoel, de vuisten gebald, het hoofd hoog opgericht.

— Wij zullen gaan, Edward, als je wilt! zeide hij eenvoudig. En ook hij stond op, om het kostbare toestel zorgvuldig weg te sluiten en alles in gereedheid te brengen, want hij wist uit ervaring dat Raffles, eenmaal voortgezweept door zijn woede om onrecht te wreken, zwakken bij te staan, of misdadigers te straffen geen rustig oogenblik meer had, voor hij zijn taak had aanvaard.

Hij wist eveneens met volkomen zekerheid, dat zij een strijd gingen voeren op leven en dood, en dien strijd aanvingen als de zwakste partij, maar hij aarzelde niet. En hij wist dat James Henderson, de chauffeur, de trouwe reus, evenmin een seconde zou nadenken, als hij wist waarom het ging.

— Wanneer? vroeg hij, de deur van de zware kast sluitend.

— Als het kan morgen. Zijn onze papieren in orde?

— Volmaakt in orde. Ik heb zelfs drie stellen. Op welke wijze reizen wij?

— Wel, natuurlijk met de vliegmachines, Brand. Hoe vlugger wij gaan, hoe eerder wij

op het tooneel van den strijd kunnen zijn.

— En het zal er heet toegaan. Henderson nemen wij natuurlijk mee?

— Dat spreekt vanzelf! Zijn geweldige kracht zal minder dan ooit gemist kunnen worden. En dat zweer ik — wat de politie niet schijnt te kunnen, dan zal ik trachten te bereiken! Welk een wereld, Brand, waarin zulke dingen mogelijk zijn!

— Oordeel niet te hard! Het is het uitvaagsel der menschheid, dat zoo handelt, en ondanks alles vormen zij nog maar een kleine minderheid!

— Zou je denken? vroeg Raffles, langzaam het gelaat omwendend naar Brand. En de aanstaande oorlogen? Het is waar, men zal dan niet doden om geld, tenminste niet rechtstreeks — maar men zal kinderen vermoorden en vrouwen, bij honderdduizenden, men zal ze doen stikken door giftgas, men zal ze een langzamen, afschuwelijken dood doen ondergaan, dat is onze toekomst. Is er een verklaring voor? Misschien. Ons noodlot drijft ons voort. Het is aldus over ons beslist. En wellicht komt er — algeheele ondergang, een tweede zondvloed — maar ditmaal van bloed. Arme dwazen die wij zijn. Verblind en voortgezweept naar den afgrond door onze eigen krankzinnigheid. Genoeg hiervan. Maak alles in gereedheid, zooals je dat zoo voortreffelijk kunt, Brand. Ik reken er op, dat wij morgen in de vroege kunnen vertrekken, zoodat wij nog ruimschoots bij daglicht kunnen landen op den braakliggenden grond van onzen braven vriend, Jack Davis, die onze machine wel voor mij zal willen bewaren. Wij zijn daar geen twee uur sporens van de plek, waar de vliegmachines passeeren van den dienst die van Oceaen tot Oceaen reikt, en die twee dagen doet over den afstand van New-York naar San Francisco. Waarschuw ook Henderson, ofschoon dat eigenlijk niet eens noodig is, — de brave kerel zou desnoods over een uur kunnen en willen vertrekken.

— Als hij het maar in jouw gezelschap mag doen, Edward! Hij zou je overal volgen, tot in den dood, trouwer dan een hond, en zonder een zucht te uiten!

— Ja — zonder jullie beiden zou ik zonder vrienden zijn! zeide Raffles zwaarmoedig. Het is goed dat ik jullie beiden heb! Anders....

Een kort oogenblik was zijn gezicht van een vreemde zachtheid geworden, maar dadelijk verharde het zich weer, werd streng; hij greep het dagblad dat hem op het denkbeeld gebracht had, plotseling zich te gaan werpen in een ongelijken strijd en zonder nog iets te zeggen ging

hij het vertrek uit.

Reizen van dezen duur en omvang hadden voor Henderson en Brand reeds lang hun karakter van lastige incidenten verloren. Alles was tot in kleinigheden geregeld, en of het nu een onderzoekingstocht gold naar de bronnen van de Nijl, een tocht met de duikboot naar het Poolijs, een jacht op grof wild in de binnenlanden van Afrika of wat Raffles noemde een zakenreis naar Amerika — alles lag steeds klaar, de passen, echt en nagemaakt waren in geheime vakjes te vinden, en niets werd aan het toeval overgelaten.

In de geweerkast hingen en stonden de voortreffelijke jachtgeweren, de brownings en revolvers met hun voorloopige munitie, in het kleine magazijn waren de verduurzaamde levensmiddelen, Henderson controleerde en onderhield al het ledergoed, Raffles zelf waakte over de kostbare instrumenten die op een luchtreis steeds werden meegenomen, de kaarten lagen in hun vakken, tot op den laatsten datum en de jongste ontdekking bijgewerkt, kortom, Bazaine zou hebben kunnen zeggen, maar nu in waarheid: „Uwe Majesteit, er ontbreekt geen knoop en geen slobkous.”

Wat de vliegtuigmachine betreft — de drie mannen zouden gebruikmaken van het nieuwste, door Raffles ontworpen toestel, gebouwd in een Oostenrijksche fabriek volgens zijn teekeningen, maar voorzien van een motor, die hij zelf had ineengezet uit de onderdeelen, door niet minder dan zeventien verschillende fabrieken geleverd! Het was de „Justitia” zooals Raffles haar op verzoek van Brand gedoopt had. Met dit toestel kon zeer gemakkelijk en voor langen tijd een snelheid van meer dan 600 kilometer in het uur worden bereikt, zoodat de overtocht met inbegrip van het groote stuk dat men daarginds over land zou moeten vliegen, niet langer dan acht uren behoefde te duren. En daarbij deed zich dan het wonderbaarlijke feit voor, dat men, volgens de klok, slechts twee uren na het oogenblik van vertrek zou landen! Immers, het tijdsverschil tusschen de Oostkust der Vereenigde Staten en Europa bedraagt omstreeks zes uren.

Iedereen was aan het werk gegaan en vervulde zijn taak zonder veel vragen zonder veel aanwijzingen noodig te hebben.

De „Justitia” bevond zich op dat tijdstip in haar eigen loods, op het vliegveld van Croydon. Loods en machine waren beiden goed afgesloten, en geen onbevoegde zou een blik kunnen slaan op den motor in haar huis van aluminiumstaal. Alles wat er noodig was

behoefde dus slechts met een van de grootste auto's daarheen te worden gebracht.

Verwondering of wantrouwen behoefde dit geenszins te baren, want niet alleen wist men op Croydon, dat Lord William Aberdeen vaak gebruik maakte van zijn eigen vliegtuigmachine, maar ook nam het aantal sportvliegers, vooral in Engeland, en ondanks de tijdsomstandigheden met de week, zoo niet met den dag toe.

Croydon alleen herbergde niet minder dan vierendertig toestellen, waarvan er zeer velen een eigen loods hadden van plaatijzer.

In de nog in de garage staande limousine werden dus dienzelfden middag de stevige kisten met leder overtrokken staal, niet dunner dan eenige millimeters, de wapens, de verduurzaamde levensmiddelen, de instrumenten, de kaarten en de kleederen gedragen.

Natuurlijk wist Raffles wel dat hij in een stad als Chicago wel niet met een geweer zou behoeven om te gaan, en het zelfs niet zou kunnen, maar wie weet wat er zou volgen op dit avontuur — als men het tenminste overleefde?

Over het doel van de reis werd niet eens meer gesproken. Brand dacht er ook niet aan een woord van verzet te doen hooren of een waarschuwing. Als Raffles eenmaal in zijn gevoel voor Recht gekrenkt was, als zijn verontwaardiging eenmaal was gaande gemaakt, dan zette zijn ontembare wilskracht alle bezwaren terzijde, en hij wilde niets weten van tegenwerking.

Dien avond was alles gereed, en de twee mannen bezochten, misschien wel voor de allerlaatste maal, een voorstelling van het Russische Ballet van Monte Carlo. Er waren daar eenige leden van de Windsor Club in de aangrenzende loges, maar niemand daarvan zou zeker op de krankzinnige gedachte zijn gekomen, dat de Vice-Voorzitter Lord William Aberdeen, die daar zoo rustig zat te genieten van de kunst dier voortreffelijke dansers, op het punt stond, eenige uren later op te stijgen met een vliegtuigmachine, die zijn eigen werk was, en den strijd te gaan aanbinden met de Amerikaansche onderwereld, in haar afschuwelijkste, walgelijkste gedaante.

Om half elf begaven de twee vrienden zich naar huis.

Henderson kreeg zijn laatste orders, de oude Gaston, de kamerbediende, kreeg voor onbepaalden tijd verlof, en aanvaardde dit zuchtend, met een soort van droeve onderworpenheid.

De kostbare stukken van Raffles' verzameling waren reeds ingepakt en zorgvuldig in de

kelders geborgen, en de twee mannen konden dus rustig gaan slapen.

Den volgenden morgen ontwaakten zij vroeg, terwijl een stralende zon in hun slaapkamer kwam schijnen.

Zij kleeden zich vlug aan, ontbeten met eieren, beschuit en thee, namen afscheid van Gaston, die het huis zou sluiten en de sleutels zou afgeven aan den President van de Windsor Club, zooals steeds het geval was als Lord Aberdeen op reis ging voor langen tijd, en wat later reed de groote limousine de garage uit, reed door de nog verlaten straten van Londen, en koos den breeden weg naar Croydon, dat op ongeveer drie kwartier rijdens met een goeden wagen van Londen is gelegen.

Henderson had er in den loop van den vorigen avond reeds voor gezorgd dat het toestel startklaar zou zijn, en er viel dus niets anders meer te doen dan de bagage over te laden.

Raffles moest natuurlijk zijn toestel uitklaren, gelijk het reglement voor schreef en noemde Canada als einddoel te bereiken langs den omweg van de Behring-Straat.

Men keek wat vreemd op, maar alles wel beschouwd was het een jachtreis als ieder andere, en Lord William Aberdeen stond nu eenmaal als een zonderling te boek.

In ieder geval was de „Justitia” een voortreffelijk vliegtuig, dat kon zelfs een leek wel zien. Niet buitengewoon groot, maar hecht en sterk gebouwd, op snelheid zoowel als op draagvermogen, twee zaken die gewoonlijk bezwaarlijk samengaan.

Het was half negen in den morgen, toen de „Justitia” zich sierlijk ophief van de startweide en dadelijk den neus wendde in westelijke richting.

Raffles die het eerst de stuurinrichting zou hanteeren, deed het toestel onmiddellijk stijgen tot groote hoogte, teneinde het tevens zijn grootste snelheid te kunnen geven, zonder dat men dit daar beneden zou kunnen constateeren.

Binnen vijf minuten reeds wees de snelheids-

meter tot over de 600 Kilometer, en men hoorde daar binnen niets in de kajuit, niets anders dan een eigenaardig fijn geluid, juist alsof er een hooge noot op een viool werd aangestroken. Van den motor hoorde men daarentegen zoo goed als niets — Raffles had reeds het vraagstuk der geluidloosheid opgelost, lang voor het Engelsche legerbestuur zijn eigen bommenwerpers was gaan uitrusten met motoren die zoo goed als geen leven maken, hetgeen het onmiskenbare „voordeel” heeft, dat men een stad van een millioen inwoners, binnen een half uur tijds van den aardbodem kan verdelgen, zonder dat iemand iets van de verdelging heeft hooren aankomen.

Henderson had zich onmiddellijk met zijn kombuis bemoeid, want de brave reus was volstrekt van plan zich niet aan zijn horloge, zelfs niet aan de zon, maar uitsluitend aan zijn maag te storen, en die zou over een paar uren zeker beginnen te knorren. Door middel van electriciteit kon men heel gemakkelijk aan boord, eenvoudige spijzen bereiden, en al kon men eigenlijk nergens behoorlijk overeind staan, als men zes en een halve voet lang was — knielend of hurkend ging het bedienen van een electrischen oven ook heel goed.

Over de reis zelve deelt Brand in zijn aantekeningen niets anders mede, dan dat „om half elf de kust van New-Foundland in het gezicht kwam.” Men kan het er dus voor houden, dat er zich ook niets bijzonders heeft voorgedaan.

Om kwart voor elven vloog de „Justitia” met onverminderde snelheid op een hoogte van drieduizend meter over Amerikaansch grondgebied, om half twaalf landde zij op het uitgestrekte, braakliggende weiland van den boer Jack Davis, wiens naaste bureu op een uur rijdens afstand woonden, en om twaalf uur was het toestel veilig in een schuur geborgen.

John Raffles, alias Lord Edward Lister, kon zijn strijd tegen de Kidnappers beginnen!

BATCO DE WERELD COUPONS

**worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hoge kwaliteit.**

HOOFDSTUK II.

BUCK JONES, CHEF-KIDNAPPER.

Er werd „gedraaid” in Hollywood.

Voor den buitenstaander is dat niet zoo gemakkelijk te bemerken, wegens de geweldige uitgestrektheid van de terreinen van de Paramount, waar zelfs een revolutie onder het duizendkoppige personeel zou kunnen uitbreken, zonder dat de stad Los Angeles er veel van zou bemerken.

Niet ver van de zee, en omringd door lage heuvelen, bevond zich een plek, pas onlangs gelijk gemaakt, waar de timmerlieden, stucadoors, behangers en meubelmakers juist de laatste hand hadden gelegd aan een getrouwe nabootsing van het aloude Pompei.

Door het stadsdeel liep een weg van hardsteenen platen, met groeven erin, voor de wielen erin van de tweewielige wagens, strijkkarren en andere voertuigen, welke dien hoofdweg volgden.

Want inderdaad had men honderden jaren voor de geboorte van Christus reeds een goed inzicht in het begrip „rail”.

Terzijde verhieven zich de prachtige huizen der edelen en gegoede burgers, tot in kleinigheden nagemaakt, met behulp van de teekeningen, de Papyrus-rollen, maar vooral de restanten van het werkelijke Pompei, die men ijverig geraadpleegd had.

Dat was werkelijk de rampzalige stad, ten ondergang gedoemd, maar nu bestraald door een heerlijke, misschien zelfs wel wat al te warme zon.

Er liep echter een zeer zonderling allegaartje door Pompei!

Men zag er Grieksche kooplieden in korte, gekanteelde, witte gewaden afgezet met groen band, men zag er Romeinsche Centurions, krijgshaftig in hun koperen wapenrusting, men zag er Senatoren, venters, die vruchten in groote manden droegen, haetaeren, kroeghouders, dik en rood, worstelaars uit de Arena, straatgoochelaars, Joden, Egyptenaren, en dan verder groote kerels met uilebrillen op en in hemdsmouwen, de beenen gestoken in rijbroeken en putties, of ook wel in een zeer smerige flanellen pantalon, die met opgestroopte mouwen overal rondgingen, en een kern-achtige Amerikaan, doorspekt met allerlei vaktermen, en bargoensch, bevelen uitschreeu-

wend door geweldige spreektrampetten.

Anderen reden weer rond met heel kleine auto'tjes staande op de treeplank, en bulderden hun instructies uit, tot een groote menigte als schapen opeengedrongen figuranten, die een weinig verbijsterd waren door alles wat zij zagen, velen van hen voor de eerste keer.

Want „De ondergang van Pompei”, een nieuwe film, getrokken uit het reeds eerder gebruikte boek van Bulwer Lytton zou niet minder dan vijfduizend zoogenaamde compar-ses of wel extra's vereischen! Dit getal was nog maar zelden geevenaard, en nooit overtroffen. Het was Cecil de Mille die had aangedrongen op dit buitensporig groote aantal medewerkers.

De groote, beroemde regisseur, de man van „De Tien Geboden” en van „Het Teeken des Kruises” was voorloopig zelf onzichtbaar. Maar zijn helpers roerden zich des te geduchter. En voor den toeschouwer, die hier plotseling over werd geplaatst moest het wel een uiterst vreemd gezicht opleveren, die oude schoonheid, de eenvoud van die kleederen en de gebaren, gemengd te zien met een moderne, jachtige drukte, die vervaarlijke brillen en die schetterende megaphoons.

Door de hoofdstraat kwam langzaam een voertuig aanrijden, dat geleek op een zeer groote dikgegeten spin.

Het was het opnametoestel, geweldig groot, zorgvuldig verpakt in een dikke laag watten, overtrokken met zeildoek, en geplaatst op een soort van wagenonderstel, gedragen door vier dikke autowielen, en vervaardigd uit stalen rijwielbuizen.

Dit spinachtige voertuig kon worden voortgeduwd of ook wel getrokken door een kleine auto, waaraan het door een koppelstang verbonden was.

Hoog over het opnametoestel heen boog zich een soort van stalen hengel, voorzien van een wel heel zonderling aas — de microfoon, afhankelijk aan twee dunne draagkabels, en van onderen met lood bezwaard, om het schommelen zooveel mogelijk tegen te gaan.

De draden daarvan eindigden in een afzonderlijk kastje, waarin de man van de geluidsafdeeling had plaatsgenomen.

Door middel van een eenvoudige katrol, zooals men ook aan de hengel voor zeer zware visschen ziet, kon hij de microfoon laten dalen of rijzen, en hij kon ook zijn vreemde hengel naar links en naar rechts bewegen, zonder dat het voertuig zelf van richting veranderde.

Hij zat in een hermetisch gesloten glazen kast en moest het wel zeer benauwd hebben met die zon op de ruiten, want zijn gelaat was nu zeer rood en het zweet liep hem tappelings langs het voorhoofd.

Hij gebaarde vanuit zijn hokje heftig tegen iemand die naast het vreemde voertuig meeliiep, maar die hem niet scheen te begrijpen, greep toen de telefoon, waarvan de draden door een dikke gummiring naar buiten liepen, en bulderde :

— Maak ergens een zonnezeil vast, vervloekte ezel, denk je dat ik van plan ben me hier te laten braden als een kip in de braadslee ?

Een man op het platform van het opnametoestel had de boodschap opgevangen, en antwoordde lakoniek en met een kalmeerend gebaar, zich met zijn eigen toestel in de hand even omdraaiend naar de man in de glazen kooi achter zich :

— Er zal voor gezorgd worden ! We komen trouwens straks in de schaduw te staan. Hoe minder drukte, hoe minder zweet Jim ! We zijn nog niet eens begonnen man !

— Dat weet ik, en de duivel zal den heelen rommel halen ! vloekte de beklagenswaardige gevangene in zijn glazen geluidscel.

Hij draaide wat aan een koperen stelring, onderzocht zijn telefoon, het eenige middel met de buitenwereld in verbinding te komen en keek eens naar zijn schakelbord, vol knoppen en snoeren, waarmede hij het geluid kon „mengen”. Want hij was de „menger” en van hem hing zeer veel af, waarom hij dan ook een salaris van zeshonderd dollar in de week ontving. Goede „mengers” zijn zeldzaam en moeten een uiterst fijn gehoor hebben. Vele beroemde filmspelers, die van de zwijgende naar de sprekende film overgingen sidderen voor dezen man, die dikwijls beslist over hun toekomst, want aan hem wordt het overgelaten, te bepalen of iemand's stem geschikt is of gemaakt kan worden voor dien veeleischenden moloch, die Sprekende Film heet.

Plotseling klonken er ergens zware gongslagen, en ineens stooft de heele troep figuranten naar een vooruit aangewezen punt, dat het marktplein van Pompei bleek voor te stellen, met zijn zuilengaanderij, zijn prachtige bron in het midden, waaruit een fontein van klaar water op-

sput, zijn tamme duiven, zijn kleine bazar's zijn portieken en schoone inkijsjes tot in de Atriums der Patriciershuizen.

Op een zonderling kippendrafje volgde het opnametoestel, een voorwereldlijk monster gelijk, bijna zonder eenig gerucht voortglijdend op zijn dikke gummi wielen.

Op lichte motorfietsen reden de hulpregisseurs luid toeterend rond, en dreven als schaapherders de figuranten op een hoop, die hun laatste instructies ontvingen.

De leiders dier figuranten, meerendeels voormalige acteurs van den derden, maar soms wel eens van den tweeden grond, maakten nog de laatste afspraak, weer klonken de gongslagen, de spin op wielen stond stil en werd vastgezet, de man in de glazen cel bevestigde de hoofdtelefoon en begon de microfoon neer te laten aan het einde van den hengel, en nu kon hij nog alleen maar vertrouwen op de gebaren van den regisseur, die naast den man van het opnametoestel op het platform was geklauterd, gewapend met zijn spreektrompet.

Het was nog geen half negen in den morgen, en reeds transpireerde de ongelukkige, alsof gij een marsch van zes uren door een gloeiende woestijn had gemaakt.

Hij bracht het toestel aan den mond en begon te bulderen :

— Let U goed op, jullie extras. Daar uit den Tempel op die verhevenheid — jullie zien het toch wel ? — komt de Hoogepriester omringd door de andere priesters en een dozijn slaven. Ze begeven zich naar het marktplein, de menigte wijkt achteruit in een eerbiedige houding en maakt plaats. Mag ik de heeren en dames verzoeken een plaats te maken ? O, maar dat is prachtig ! Jullie doen alsof je in een Speakeasy plaats maakt voor een dikke dame met ekster-oogen. Dat begint goed zoo vroeg op den dag ! Nog eens ! Dat is al beter. Denk er om dat we hier in het oude Pompei zijn, en niet op Broadway ! Het volk is ongeduldig en vertoornd tegen de Goden en jullie wijken dus schoorvoetend, maar toch nog met eerbied, omdat het dan toch de Hoogepriester is ! Nog maar weer eens !

Het tooneeltje werd zes maal herhaald zonder dat een woord gesproken werd. De man in de glazen cel leunde vermoeid achterover en kauwde gom. Door zijn halfgesloten oogen keek hij toe. Een trek van onverschilligheid lag op zijn nu wasbleek gezicht.

De Hoogepriester kwam uit den Tempel aanschrijven. Hij droeg een prachtig gewaad van purperen zijde, overal met gouddraad bestikt.

Zijn gitzwarte baard was in twee punten gescheiden, gezalfd en gekruld. De zwarte lokken vielen neer tot op de schouders. Het gelaat was stroef, bijna dreigend.

Nu stonden de twee groepen tegenover elkaar.

— Luister nu! loeide de hulpregisseur opnieuw. Iemand uit het volk treedt een enkele stap naar voren en heft voor een kort oogenblik dreigend den vuist op, de Hoogepriester kijkt hem aan, kruist de armen, en vraagt alleen maar: „Wel?” Waarop de man zwijgend weer terugtreedt onder het volk. Jackson, heb je een man met een goed gezicht bij de bende?

— Hierzoo! klonk de stem van een der aanvoerders der figuranten, en hij duwde een man naar voren.

De regisseur nam hem even scherp op, en zei schouderophalend:

— Ik vroeg niet om een plakplaatje! Die man is goed voor op een doos bonbons! Veel te mooi! Bewaar hem voor als ik eens een beroepsdanser noodig heb. Een man moet ik hebben! Die daar — kom jij eens naar voren! Dat is tenminste een mannegezicht! Hef jij je vuist eens op tegen den Hoogepriester! Zagen jullie dat? Daar zit wat in, in die kerel! Jackson, schrijf de naam van dien man op, maar bij mijn ziel — dat is een geboren tooneelspeler! Nu, ik heb geen tijd om er op voort te gaan. Jij doet het dus, en geen ander! Jij bent zeker een vreemdeling hier, vraag je niet dadelijk meer salaris?

— Dat komt wel in orde! zei de man rustig. En het was onmiddellijk aan zijn geluid te hooren dat hij geen Amerikaan was. Hij brouwde niet en hij sprak niet door zijn neus. Hij was groot, en hij behoorde tot de zeer zeldzame mannen, die op het tooneel een Grieksch gewaad kunnen dragen, zonder dat zij verkleed lijken te zijn. Zijn naakte beenen waren buitengewoon fraai gevormd, zijn armen, zonder misvormd te zijn door al te veel spieren, toonden een groote lichaamskracht. Zijn schouders waren breed en goed gevormd. Het gelaat van een nobel ovaal, stond ernstig en stroef. De grijze oogen leken veel donkerder in den val van het licht, dan zij feitelijk waren. En weer werd de scene gerepeteerd, nog driemaal stom, toen niet minder dan twaalf maal met dat enkele woordje „wel” — en toen werd er op de ruit van de glazen cel getikt, de minger scheen wakker te schrikken, en zijn vingers gingen naar de toetsen en knoppen van het mengtoestel.

Allen gingen weer naar hun plaats terug, de stoet met den Hoogepriester aan het hoofd

kwam uit den Tempel en naderde het marktplein, de man trad uit de volksmenigte naar voren en hief dreigend de vuist tegen hem. De Hoogepriester bleef staan, kruiste de armen en vroeg koel en uit de hoogte, dreigend en verwaten: „Wel?”. De man ging met ingetrokken schouders als een geslagen hond weer terug onder de menigte, de priesterstoet ging verder, en eerbiedig maakten de Pompeianen plaats voor hem, en dat tooneeltje, dat op het gewone schouwburgtooneel twee minuten zou hebben vereischt om het voor te bereiden, had juist anderhalf uur geduurd!

De hulpregisseur wischte met een rooden zakdoek zijn bezweet gelaat af, en men wilde reeds opbreken, toen de man in de glazen cel met een woedende beweging naar zijn telefoon griste, en brulde:

— Deugde niet! Het gemurmureer van de menigte was te hard, ik heb het woord „Wel” er niet bovenuit gehoord. Overdoen. De microfoon hing ook niet laag genoeg, die moet nog een decimeter zakken. Kun je het geheele geval niet wat dichterbij laten komen? Of tenminste den Priester?

De hulpregisseur beet zich zwijgend op de lippen en joeg de heele menigte en de priesterschaar weer naar zijn vorige plaats terug. De microfoon zakte een weinig, het tooneel werd herhaald nogmaals ging een half uur voorbij, en toen knikte de „minger” tevreden en zonk uitgeput terug in zijn gemakkelijke stoel, daar in zijn cel van nog geen meter in het vierkant.

De wagen met het toestel werd achteruitgereden, de volksmenigte verspreidde zich, en allen begaven zich naar een ander deel van de stad, bestemd om onder een dikke laag asch, puin en lava begraven te worden, met ontzaglijke kosten aangevoerd en reeds klaarliggend op geweldige betonnen stellingen vanwaar het langs steile goten omlaag zou storten, die nu nog werden afgesloten door een soort van stalen sluisdeuren.

Het spreekt vanzelf dat men den echten Vesuvius reeds lang tevoren had gefilmd, men kan in Hollywood zeer veel namaken — maar geen vuurspuwende berg.

De film had zelfs twee jaren in portefeuille gelegen, eenvoudig omdat de Vesuvius het vertikt had, teekenen van leven te geven, en een behoorlijk kwantum smook en damp uit te blazen.

Dit zeer inspannende werk duurde zoo voort tot aan het lunchuur, en toen kregen de extras drie kwartier om te bekomen van de inspanning

en hun maag te vullen — als zij er het geld voor hadden.

Wie daar lust in had kan zulks doen in de daarvoor bestemde reusachtige cantines, op het terrein van de Paramount, waar men koffie, thee, hotdogs of tusschen de twee helften van een cadetje ingeklemde, warme Frankfurter worstjes, en nog enkele andere levensmiddelen kon krijgen, tegen niet veel geld.

Anderen echter verlieten het terrein, geschminkt en gekleed als inwoners van het oude Pompeï, maar dan moesten zij hun kaart bij den ingang laten afstempelen door den strengen portier die daar de wacht hield, want niemand zet een voet binnen de hooge hekken van deze grootste aller filmondernemingen of hij moet van een deugdelijke legitimatie moeten zijn voorzien.

Zoo krijgen de extras die zijn aangenomen voor een bepaalde film steeds een kaart, meestal geldig voor een enkelen dag, en waarvan de kleur is vastgesteld door de administratie. Deze kleur was groen voor „De laatste dagen van Pompeï” en een figurant met de paarse kaart van „Menschen in het Hotel” behoefde dus geen moeite te doen, daarmee door het hek te sluipen. De portier zou hem onverbiddelijk terugwijzen.

Onder degenen die het reusachtige terrein verlieten waren een tweetal mannen, die zich al spoedig van de anderen afzonderden, en toen hun schreden richtte naar een vrij groot huis, gelegen aan den weg die van Los Angeles, de kust volgt in Noordelijke richting.

Aan dienzelfden weg zijn eenige bungalows gelegen van beroemde filmhelden en heldinnen. Het huis in kwestie is niets anders dan een fraai ingericht café, de politie weet het ook wel, maar een inval doet men er zelden of nooit.

De eigenares, jong nog en zeer aantrekkelijk, is naar booze tongen beweren, een buitengewoon goede vriendin van een der Hoofdinspecteurs van politie.

Niemand lette op de twee Pompeïanen, zoo min als men zou gelet hebben op cowboys, Volendammers, Kozakken of Italiaansche bandieten. Men is dat daar wel gewend, al jaren lang.

De twee mannen liepen door een breede gang naar een trap, toegeknikt door een portier die hen scheen te kennen, gingen die trap op,

en opende de deur van een kamer, waarvan een raam uitzag op zee, en het andere op de terreinen der filmmaatschappij, en vonden daar twee anderen, zoo modern mogelijk gekleede mannen, die daar kalmpjes achter een glas whisky zaten, alsof de Volstead wet reeds lang buiten werking was gesteld.

De een was breedgeschouderd en had een donkerrood gezicht, de ander daarentegen was tenger, met een bleek, scherp geteekend gelaat.

De eerste was Scarlet Jim, de tweede, een man met een zeer roerig verleden, en die rijk was geweest, droeg den bijnaam van Oyster Billy, omdat hij nog vaak kon uitweiden over den tijd, toen oesters als het ware zijn dagelijksch voedsel waren.

De twee mannen knikten de binnentredenden toe, en Scarlet Jim vroeg onmiddellijk zich richtend tot de grootste der twee :

— Wel Buck schieten we op ? Of zal de voorbereiding nog lang duren. Als je maar weet dat ik wel graag eens wat centen zou zien.

— Kalmte is beter dan overhaasting in dit geval ! zeide Buck Jones, een der Pompeïanen aan de tafel, plaatsnemend, en zich een glas inschenkend uit de flesch die daar was blijven staan. We moeten eerst haar gewoonten goed leeren kennen, anders haalt het toch niets uit.

— Maar dat doen we nu al twee weken lang, en het leven van Clara Bow is dunkt me doorzichtig genoeg ! zeide Oyster Billy die een fijn, hoog stemmetje had. We weten nu waar ze woont, we weten dat er alleen maar een chauffeur en een negerin in haar bungalow zijn, en we kunnen van leer trekken ! Scarlet Jim heeft gelijk — het duurt erg lang.

Buck Jones liet een kouden blik uit zijn wat uitpuilende, groenachtige kikkerogen over de goedgekleede gedaante gaan, en antwoordde afgemeten :

— Buck Jones, gaat nu eenmaal niet over één macht ijs ! De centrale in Chicago zou me terecht kunnen uitvloeken, als ik te haastig optrad. Want je moet niet vergeten, Oyster Billy, dat we ditmaal een losprijs denken te vragen, waar alle jongens van de vlakte van zullen opkijken ! Als we Clara Bow eenmaal te pakken hebben, dan zal ze moeten dokken om weer los te komen — dat kan ik je wel op een briefje geven, ik, Buck Jones, jullie chef !

HOOFDSTUK III.

DUISTERE GANGEN.

De drie anderen keken elkander een oogenblikje onderzoekend en veelbeteekenend aan en toen zei Mike Pullman, een kerel met een, grof gezicht en pikzwarte, ruige wenkbrauwen, traag, zooals hij altijd sprak :

— Dat zal niet meevallen, Buck ! Clara is niet de eerste de beste, en zij heeft goede oogen in haar hoofd.

Jones haalde minachtend de schouders op, en hernam, een reusachtige sigaar in zijn mond stekend :

— En ik zeg je dat het niets om het lijf zou hebben. De rapporten zijn nu allemaal binnen, en die zijn zoo gunstig als het maar kan. Man, ze gaat uit, en ze heeft haar pleziertjes, ze werkt en ze vermaakt zich met de regelmaat van een klok ! Je kunt er je horloge op gelijk zetten. Een man is er niet om haar te verdedigen, tenminste dien hebben ze nog niet gezien. Ze zal wel een vriend hebben, denk ik, maar in elk geval woont ze daar in haar bungalow heelemaal alleen — het is geen tien minuten met een auto hier vandaan. Gesneden koek, wat ik jullie brom ! Nog nooit zullen we de centen zoo gemakkelijk verdiend hebben.

— En als ze niet wil betalen ?

— Ze zal willen ! hernam Jones boosaardig. Er zijn wel middelen om haar te dwingen. En als zij het niet doet — dan heeft ze toch nog familie. Er moet ook nog ergens een vroegere man van haar zitten, die nog dol op haar is, en een vermogen zou betalen om haar natte voetjes te besparen.

— Dan weet ik nog een ander bezwaar ! hernam Mike Pullman met zijn lijzige stem, en ook hij haalde van ergens uit zijn diepste zak een sigaar tevoorschijn, die hij mistroostig bekeek : „dat komt er van als je je sigaren met je proppenschieten in dezelfde zak bewaart. Het heele bovenblad kapores.

— Wat was dat voor een bezwaar ? vroeg Buck Jones de wenkbrauwen fronsend.

— Wel, Al Marone is op pad ! antwoordde Mike gerekt.

De chef keek zijn luitenant strak aan, en vroeg toen :

— Hoe weet jij dat ?

— Mijn meid is erbij !

— Weet je wel dat dat heel gevaarlijk is,

Mike ? We konden hier aan dezen kant wel eens heel wat denken ! hernam Jones, en zijn toon klonk dreigend.

Mike echter haalde zijn schouders op, zoog hard aan de gekwetste sigaar, en zei, lijziger dan ooit :

— Ik weet wat ik doe, Chef. Ik heb Jenny daar juist gezet, om een oogje in het zeil te houden en als er dus gevaar is — dan is dat voor haar, en niet voor ons !

— Dat klinkt al beter, zei Jones opgeruimd. En wat had Jenny dan te zeggen ?

— Nu, dat zei ik je immers ? Al Marone is op pad !

— Klets niet ! Wees duidelijk. Wat wil hij ? Ons in de wielen rijden ? Wil hij er ook eentje weghalen hier, en de lieve familie laten bloeden ?

— Dat wil hij net — en die eene heet Clara Bow ! lijsde Mike Pullman, nog altijd vechtend met de weerspannige sigaar.

Buck Jones liet een sissend geluid hooren. Zijn gelaat was op dit oogenblik waarlijk schrikwekkend om aan te zien. Het was vertrokken door een beestachtige wraakzucht, en bleek van woede. Met moeite bracht hij er uit :

— Hij zal zich nog wel eens bedenken. Weet Jenny niets naders ? Kan ze bijzonderheden meedeelen ?

— Neen, zoo ver heeft ze het daar bij de concurrentie nog niet gebracht. antwoordde Mike grinnikend. Dat zou in den kijker loopen, want ze is er pas kort.

— Niemand weet toch dat zij je liefje is ?

— Nogal glad ! Zie je ons voor gek aan, Buck ? Dan hadden ze mij al lang eens mee uit rijden genomen. Neen, dat weet niemand, behalve hij en de jongens hier. Ze weet niets anders dan dat Al Marone het op Clara voorzien heeft en meer niet.

— Weet ze niet of hij al begonnen is met zijn toebereidselen ?

— Ja, dat wel.

— Nu, dan hoop ik dat Al een mooie, deftige begrafenis krijgt ! zeide Buck Jones ijskoud. Die gun ik hem nog wel. Met zes paarden voor de lijkkoets, en vijfduizend pegels aan bloemen. En hij kan nog een mooi toespraakje aan het graf, met tranen er bij ook van mij krijgen. Arme Al ! Hoe oud is hij zoowat geworden ?

— Denk er om, Buck — je hebt hem nog niet! waarschuwde Scarlet Jim, die met een bezorgd gezicht had zitten luisteren. Weet je hoe hij schiet? Och man, daar heb je geen begrip van! Hij schiet onder zijn linkeroksel door op dertig pas afstand een aas uit een kaart! En vlug dat hij is, met zijn blazertje — geen idee van! Een ware zakmitrailleur. Neem je in acht — dat is alles wat ik zeg!

Met een woedende vuistslag op de tafel legde de chef den man met het vuurroode gezicht het zwijgen op, en barstte uit:

— Al droeg hij een kanon in zijn zak — hebben zal ik hem! Dacht je dat ik me liet dwarsboomen door die, verdoemden Italiaan? Ik zal hem toonen wat een 100% Amerikaan waard is. En nu genoeg gekletst voorloopig, we moeten vlug aan het werk om hem voor te zijn. Binnen acht dagen moet alles gedaan zijn, en liefst nog wat vroeger, en na Bow komt Chaplin aan de beurt! Die is lastiger — want die maakt je aan het lachen! En bovendien laat hij zijn huis bewaken ook door stillen! Maar dat is van later zorg. Schiet op, kerels, anders komen we te laat op het terrein, dan worden we gesjeesd en dan kunnen we haar gangen niet meer nagaan.... Vanavond hier weer samenkomst. Dan spreken we af hoe het gaan zal met de auto's en we houden eens een kleine repetitie. Alles moet kloppen als een bus.

Hij was opgestaan, wierp een paar zilverstukken op de tafel, ging den neger-kelner voorbij, die op het schellen van Mike aan de deur was komen staan, en verliet het vertrek weer.

Pullman volgde hem op den voet, want zij moesten zich reppen, wilden zij voor het sluiten van het hek nog binnen zijn en een extra die te laat kwam bij een opname, kon wel voor goed de hoop prijs geven nog ooit iets te doen te krijgen bij de film.

Op ongeveer twintig passen van het drankhuis zagen zij den figurant, die de kleine rol had mogen spelen, in gesprek met een bevallige goedgekleede vrouw. Een oogenblik meenden zij dat het Clara Bow zelf was, maar spoedig genoeg ontdekten zij, dat het de zoogenaamde „double” was van de eertijds zoo beroemde actrice, de vrouw die niets anders behoefde te doen dan op de voorloopige repetitie de plaats in te nemen van de „ster”, zoodat men kon zien of de belichting goed wa, of de grime voldeed, of de kleederen mooi vielen, en zoo meer, waardoor heel wat vermoeienissen aan de eigenlijke actrice bespaard werden.

— Je mag nog wel voortmaken, mooie jongen, spotte Mike grof. Je loopt je kans mis,

de opvolger van Ramon Novarro te worden!

De aangesprokene gaf zelfs geen antwoord, maar bleef nog even doorspreken met de bevallige, jonge vrouw, en verwijderde zich toen langzaam in de richting van de filmstudio's.

Een oogenblik later reden hen in een snellen wagen voor vier personen Scarlet Jim en Oyster Billy voorbij.

Onmiddellijk keerde hij op zijn schreden terug, sloeg een zijweg in die naar het rotsige strand voerde en bleef toen wachten bij een eenzame plataan, die wat welkome schaduw bood in de steeds toenemende hitte van den dag.

Hij had er nog geen drie minuten gewacht, of een man in een kelnerspak van wit linnen, zwart als ebbenhout, en blootshoofds kwam snel aanloopen, voortdurend om zich heen ziende, en stond toen stil voor den Pompeiaan, die hem glimlachend de hand toestak en zeide:

— Ik zou je niet zoo gemakkelijk herkend hebben, Brand! Zelfs je blauwe oogen lijken sprekend, we zijn hier volmaakt alleen. Heb je iets ontdekt?

— Geen finesses, helaas — wel de hoofdzaak. Het is zooals e vreesde, ze hebben het op Clara Bow voorzien. In het aangrenzende hokje heb ik bijna alles kunnen hooren wat zij bespraken. Al Marone is ook aan den gang naar het schijnt.

— Dan verkeert de beklagenswaardige beroemdheid dus in het geval van den zwerfenden Ulysses, die Scylla misliep om bij Charibdis ten onder te gaan. Maar wij zullen ons best doen om het te voorkomen Brand, ik vrees dat je nog een paar dagen je rol zult moeten vervullen, die je zoo voortreffelijk afgaat. Komen er veel filmartisten?

— Alleen de mindere goden! Sterren heb ik er nog volstrekt niet gezien. Ik heb gehoord dat die op dit oogenblik den voorkeur geven aan het „Moonshine Palace”, dat is een pasgeopende, geweldig groote bar met dancing en aanverwante vermakelijkheden in Hollywood zelve, bestuurd door een zekeren Hank Moore, wiens weinig vleierende bijnaam, Hank the Mule luidt. Die man schijnt dus wel bijzonder koppig te zijn, waarom — dat weet ik niet. Daar komen ze bijna allen bijeen. Clara Bow ook soms. Maar ik heb den indruk gekregen dat zij haar uit haar huis willen ontvoeren. Dat komt me ook niet eens zoo moeilijk voor.

— Gemakkelijk, Brand, als ze tenminste met een half dozijn mannen komen opdagen. Zij zouden desnoods den chauffeur en de negerin kunnen neerschieten. Natuurlijk heeft ze telefoon en van dat alles, maar ze zouden haar geen gelegenheid geven om daarvan gebruik te

maken. Intusschen hoe de schurken het dus denken aan te leggen is me nog niet goed duidelijk. Zullen ze er nog over praten?

— Ja vanavond komen zij weer samen in dezelfde kroeg. Misschien wordt er dan een beslissing genomen.

— Keer dan weer naar je post terug, Brand, en luister scherp toe.

— Vermoeit je het repeteeren niet zeer, Edward?

— Ik jaag liever op leeuwen in Afrika, wat dat aangaat, Brand — maar men went er aan. Ik ben zelfs vanmorgen onderscheiden door Mijnheer den Regisseur die mij de eer aandeed een onbeduidend tooneeltje door mij te laten spelen! Ik schijn hem te hebben voldaan en dat kan onze plannen slechts ten goede komen. Nu moet ik maken dat ik wegkom, want ik wil die twee schelmen niet gaarne uit het oog verliezen. Om vier uur houdt men met filmen op, heb ik gehoord. Kom om half vijf nog even bij deze Plataan. Tot straks!

Raffles drukte Brand vlug de hand, liep toen haastig weer naar den hoofdweg, wenkte een taxi, sprong erin, en liet zich tot aan het hek brengen, bestemd voor de figuranten.

En nog altijd droeg hij het korte, gekanteelde gewaad van den Pompeiaan. De portier echter, wien niet veel ontging, meesmulde en dacht het zijne van die taxi. Dat was er weer een, die al geloofde dat hij er was, en zich weeldeuitgaven kon permitteeren omdat hij een „klein trekje” had mogen spelen.

Raffles had nauwelijks zijn kaart getoond, en was een stap op vijf, zes van het hek verwijderd toen het zachte gegons van een motor zijn altijd waakzame aandacht trok.

Hij keek om en zag op den breeden weg een fraaie, dure tweezitter voorbijrijden, rood van kleur, vernikkeld als een bazarhaard, en voorzien van geweldig zware bumpers.

Raffles behoefde niet eens naar den man achter het stuurwiel te zien, om te weten aan wien die opzichtige, zeer snelle wagen toebehoorde. Het was de auto van Al Marone, den „Koning der dranksmokkelaars”, die dus het terrein zijner werkzaamheden wat verlegd scheen te hebben.

Hij was een man van een jaar of veertig, krachtig gebouwd, wat al te elegant gekleed, met een lichtblauwe das onder zijn semi soft, een parelgrijze deukhoed schuin op het gitzwarte, gepomadeerde haar, en zelfs een weinig rouge op de bleeke wangen, een tikje blauw op de dikke oogleden.

Hij was zeker een Italiaan uit de Po-vlakte,

in ieder geval uit het Noorden, want zijn oogen waren blauwgrijs, met een harde, koude uitdrukking — oogen van een basilisk.

Zijn groote handen waren in lichtgele glacé's gestoken, en op zijn lapel prijkte een zeer groote gardenia.

Marone had zich al omgewend naar den portier, vroeg hem iets op zachten toon, zoodat Raffles de vraag niet kon verstaan.

Daarentegen verstond hij wel degelijk het antwoord van den deurbewaker:

— Miss Bow is zooveen gekomen, mijnheer Marone, het is voor het groote tooneel op het marktplein geloof ik. Wel te verstaan, niet het marktplein in Pompei, dat is niet modern genoeg voor Miss Bow. Ik bedoel het marktplein in Nizza. Anno 1933, haha! Neen, Mijnheer Marone binnenlaten mag ik U hier niet. Neen, al hood U mij het salaris van mijnheer Hoover zelf. Mijn baantje wil ik er niet bij verliezen. Probeert U het aan het hek voor de sterren.

De roode auto reed bijna geluidloos verder en Raffles glimlachte. Het hek van de sterren was de benaming voor den ingang waarvan uitsluitend dezelfde spelers gebruik mochten maken, die het recht hadden of het zich althans hadden aangematigd, op de deur van hun kleedkamer een groote koperen ster te laten aanbrenge.

Natuurlijk was daar ook een portier, en die zag uiterst scherp toe, dat geen mindere goden door dien ingang naar binnenslopen, want dat zou ontsteltenis en een groot wraakgeschrei verwekt hebben onder de filmsterren met een wereldnaam.

Een derde hek was voor de kleinere rollen, een vierde voor de bezoekers, die natuurlijk een introductie moesten hebben, en al die ingangen werden bewaakt als door hofhonden, onvermurwbaar en niet om te koopen.

Raffles overtuigde zich nog even dat Marone aan het „sterrenhek” eveneens bot scheen te vangen, en repte zich toen naar den groep Pompeianen waartoe hij behoorde, en waar hij nog juist bijtijds kwam om niet onherroepelijk aan den dijk te worden gezet.

Het geluk wilde dat de regisseur hem bij toeval nog herkende, en hij mocht zelfs weer in de voorste gelederen staan, hij zag zelfs hoe de regisseur zachtjes fluisterde met niemand minder dan de Mille in eigen persoon, en hoe beiden een paar malen naar hem omkeken.

En weer glimlachte hij, toen hij bedacht dat het nauwelijks een jaar geleden was, toen hij hier op dezelfde plek, temidden van dezelfde omgeving, een vrij groote rol had gespeeld in een

film, zonder dat ooit iemand ook maar het geringste vermoeden had gehad, dat die acteur met het edele gelaat en de rijzige houding, niemand anders was dan de zoo ijverig gezochte en nog altijd niet ontdekte, Lord Edward Lister, beter nog bekend onder den naam van John Raffles.

Raffles had nauwelijks een uur gerepeteerd, geen twintig passen van Buck Jones en Mike Pullman, of hij zag plotseling, geheel onverwacht Al Marone op zijn doode gemak over het terrein flanêeren, dwars door Nizza heen, dat op een vijftig tal meters afstand was opgebouwd en zoo sprekend gelek op het echte Nizza, dat men zich aan de Middellandsche Zee geplaatst kon wanen. En toch waren het de golven van den Grooten Oceaan die hier het strand bespoelde.

— Hij is er dus toch in geslaagd om binnen te komen, mompelde Raffles voor zich heen. Wat wil hij eigenlijk? Zou hij het waanzinnige denkbeeld durven koesteren, geheel alleen en op klaarlichten dag Clara Bow hier te ontvoeren. Ik ben benieuwd hoe dat afloopt, en wat zijn voornemen is!

Raffles begon scherp op te letten.

Hij hield vooral Jones en Pullman in het oog, die Al Marone natuurlijk ook reeds hadden gezien en met elkander aan het fluisteren waren zoodra de hulp-regisseur hen maar even uit zijn ijzeren greep loshiel.

En op een gegeven oogenblik miste Raffles die twee.

Natuurlijk was hij de eenige. In een menigte van een paar duizend figuranten kan het wegloopen van een paar extras onmogelijk opvallen, zelfs niet aan het scherpste oog, tenzij de bezitter daarvan bijzondere redenen heeft, om juist op die twee te letten.

Er werd een tooneel gerepeteerd, waarbij het volk in toorn en angst luid moest schreeuwen en de vijf of zes „opjagers” dropen letterlijk van het zweet in hun poging, om dien angst en dien toorn zoo echt mogelijk te maken.

En plotseling werd dit geschreeuw overstemd door een donderend geraas, alsof een groot huis krakend ineenstortte.

Er ging een luid gegil op, en eensklaps was er een einde gekomen aan de opname.

Allen stormden naar de plek vanwaar het geweldig geraas had weerklonken en reeds loeide de claxon van de eigen brandweer van Paramount, die over den breeden asphaltweg kwam aanrazen.

Het bleek, dat de schuif van een der betonnen stellingen daar op het puin, de tienduizenden kilos zand, het gips en de nagemaakte lavabrokken opgestapeld waren, zich had begeven, en met donderend geweld was die geheele massa naar beneden gekomen — en had bijna Al Marone verpletterd, die met een spierwit gezicht bezig was zijn kleederen af te stoffen met werktuigelijke gebaren, terwijl een verpleegster een paar druppeltjes bloed van zijn gelaat wischte, onder het uitspreken van geruststellende woorden.

Onmiddellijk werd er een onderzoek ingesteld.

Het bleek dat de schuif volstrekt niet gebroken was — ze was eenvoudig opgetrokken door een onbevoegde hand, die den kleinen hefboom had neergehaald, voldoende om den zwaren motor op gang te brengen, die iedere schuif afzonderlijk door middel van een tandreep naar boven kon brengen. De dader echter bleef onvindbaar. Een groot gedeelte van Pompei was echter reddeloos vernield, en de arbeiders begonnen onmiddellijk met het opruimingswerk. Onder het puin vond men een slachtoffer, een oude neger, letterlijk platgedrukt. Maar Marone moet er meer van hebben geweten....

Een kwartier na het ongeval liep een arbeider achter een bergschuur om, en vond daar een man op zijn buik liggen. Hij droeg het gewaad van een Pompeiaan. De arbeider wentelde hem om, de man was dood. Hij had een rond gaatje precies midden in het voorhoofd.

Het was Mike Pullman, een der beste kaptains van Buck Jones.

Tien minuten later gingen de opnamen van „De ondergang van Pompei” rustig voort.

Paramount had er een kapitaal in gestoken en dat moest er weer uit.

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD **COUPONS**

bij al Uw sigarettten te verkrijgen.

HOOFDSTUK IV.

CLARA BOW VERZET ZICH.

Een dag of vier, vijf later, hadden onder een moordende hitte de repetities plaats en duurden zoo lang, dat allen, acteurs zoowel als technisch personeel en figuranten volkomen uitgeput de reusachtige terreinen verlieten, de eerste in hun eigen wagens, schitterend gelakte voertuigen met zachte kussens, de anderen in tweehandsch Fordjes, of ook wel te voet, of in een taxi als de dag goed was geweest.

Men kon het Clara Bow aanzien, dat de dag het uiterste van haar krachten had gevergd, want uren achtereen had zij moeten repeteeren, daar haar double plotseling ziek was geworden, en men niet zoo spoedig een andere vrouw vond, die voldoende op haar geleek.

Meedoogenloos, zelf schijnbaar onvermoeibaar, had Cecil de Mille den scepter gezwaaid, van vroeg tot zoo laat dat buitenopnamen niet langer mogelijk waren.

Onverzettelijk had hij telkens de zelfde tafereelen laten herhalen, tot zich tenslotte een doffe moedeloosheid had meester gemaakt van de meeste acteurs.

En Clara Bow verkeerde in den onaangenaamen toestand, dat zij niet al te veel durfde aan te merken, want zij behoorde tot de weinigen die waren teruggekeerd tot de film na een vrij langdurige afwezigheid — en dan zorgt men wel, zijn eischen een weinig in te binden. Toch was haar salaris nog zeer groot, en de film waarin zij medewerkte, beloofde een succes te worden.

De negerin die haar vaak bijstond tijdens de repetities, moest haar zelf afschminken, want zij was te vermoeid om een hand op te lichten en daarna ontkleede zij haar meesteres, en masseerde zij haar met haar geweldige duimen, totdat de jongevrouw het uitschreeuwde, maar het hielp althans om de vermoeidheid weer te verbjagen uit de stijfgeworden spieren.

En met deze oude getrouwe naast zich, reed zij een half uur later, een weinig hersteld weer, zelf haar kleine donkerblauwe tweezitter naar de bungalow, die zij gehuurd had — in afwachting van den tijd, dat zij zeker genoeg zou zijn van zichzelf en van haar succes om een grooter huis te koopen. Zij had er in Hollywood een bezeten, maar dat was al een jaar geleden verkocht aan een gelukkiger opvolgster.

In den vrij grooten, ronden spiegel, naast de voorruit bevestigd, kon zij duidelijk de achter haar komende auto's zien, en een paar malen viel haar een kleine wagen in het oog, die bestuurd werd door een der figuranten. Zij kende dien man. Hij was degen die het kleine toneeltje had moeten spelen met den Hoogepriester en zoodanig daarbij was opgefallen door de gratie en schoonen bouw en de uitdrukkingskracht zijner bewegingen, dat de hulpregisseur hem dien dag ten tweede male een zeer klein rolletje had toevertrouwd dat hij er al even goed had afgebracht.

Maar het moest een eigenaardig man zijn, want die voorkeur scheen hem volmaakt koud te laten, terwijl iedere andere figurant gejuicht zou hebben van blijdschap bij de kans, die zich hier zoo plotseling aanbood.

Het wagentje dat hij bestuurde was wel snel, maar tamelijk oud.

Desondanks hield het den tweezitter van de filmster gemakkelijk bij. Dien indruk maakte het wel, want de bestuurder scheen het er op gezet te hebben, den blauwen tweezitter alleen maar op den voet te volgen, zonder een poging te doen, hem op den zeer breeden weg voorbij te rijden.

En toen eindelijk haar eigen wagen stilstond voor het lage, steenen muurtje dat den vrij grooten rotstuin van haar bungalow scheidde van den weg, zag zij bij het uitstappen, dat de zonderlinge figurant vlak achter haar zijn wagen tot staan had gebracht, en nu op zijn beurt den auto verliet, zijn slappe vilthoed afnam, en met een stem die zeker niet Amerikaansch was, op beleefden toon vroeg :

— Zoudt ge mij willen toestaan Miss Bow een oogenblik met U te spreken ?

Een oogenblik stond de filmdiva besluiteloos.

Het staat vast, dat zij zoo goed als zeker geweigerd zou hebben, als de man het vijf of zes jaren tevoren gevraagd had. Toen dacht zij er niet aan in haar trots als artiste die een wereldnaam heeft, zich in te laten met figuranten en dergelijke minderwaardige lieden.

Maar er was veel dat in het voordeel was van den vrager : haar eigen nog niet geheel zekere positie, de wijze waarop hij naar den voorgrond

was getreden dien dag en meer nog misschien, zijn bijzonder knap uiterlijk — want Clara Bow stond er bekend voor, dat zij zeer gevoelig was voor mannelijk schoon.

Nog altijd een weinig uit de hoogte zeide zij dus, niet zonder een weinig verbazing in haar stem :

— Als het iets van belang is, waarover U me wilt spreken....

— Van het allergrootste belang ! antwoordde de man ernstig.

Clara Bow zei iets op zachten toon tot Sally, de negerin, die den bezoeker niet zonder wantrouwen had opgenomen, en toen gingen de beide vrouwen het huis in, nadat Clara haar motor met het sleuteltje had afgesloten.

Raffles, die men natuurlijk reeds herkend heeft, volgde de twee vrouwen op den voet. Allen gingen door den voortuin, volgestrooid met kleine en groote rotsblokken, afkomstig van de omringende bergen, met een kunstmatig watervalletje hier en een vijvertje daar waarin goudvisschen zwommen, met grillige zich kronkelende paden doorsneden, gingen de vier treden van het betonnen terras op, toen eerst door de muskietendeur, die in geen enkel huis daar op de Westkust ontbreken mag, vervolgens door de zeer ruime, koele hall, en tenslotte traden Clara en Raffles alleen, in een artistiek ingerichte salon, die met twee breede tuindeuren uitkwam op hetzelfde terras.

De filmactrice legde aanstonds het kleine, kokette hoedje en haar mantille af, stroopte zich de lange handschoenen van de blanke armen, en zei nog terwijl zij dit deed :

— Neemt U even plaats en vertel mij spoedig wat de zaak is, want om U de waarheid te zeggen heb ik niet veel tijd.

— Ik zal U ook niet lang ophouden, Miss Bow, antwoordde Raffles op denzelfden ernstigen toon. Ik zeide dat het een zaak van gewicht betreft, en dat zult ge mij aanstonds toestemmen. Ik geloof te hebben bemerkt tijdens de opnamen dat gij sterke zenuwen hebt ?

— Ik klaag niet !

Clara had hem verrast aangezien, met haar zeer donkere, groote oogen en Raffles vervolgde :

— Des te beter. Ik help niet graag vrouwen die aanstonds gaan gillen of om Hoffmandruppels gaan roepen. Nu dan Miss Bow, men is voornemens, U nog dezen nacht uit uw huis te ontvoeren teneinde een hoogen losprijs voor U te kunnen vragen.

Misschien had Clara Bow de draagkracht van

haar zenuwen toch wel wat al te hoog aangeslagen, want zij verbleekte, haar blik flakkerde even, en haar stem beefde toen zij vroeg :

— Hoe weet gij dat ?

— Het is door een van mijn vrienden afgeluisterd.

— U is dus van de politie ? — geheime recherche ?

— Noem het mijnentwege zoo. Maar dan ben ik toch van een recherche, die niet door den Staat betaald wordt. Ik zou willen dat gij mij in de eerste plaats beschouwde als een verbitterd, meedoogenloos vijand van het verschrikkelijke ontuig, dat zich met die ontvoeringen bezighoudt. Het betreft hier de bende van „De Blauwe Ster”. Misschien is ze wel de ergste. Alles is gereed voor den aanslag. Vannacht moet het gebeuren.

Het was duidelijk op het sprekende gezicht van Clara Bow te lezen, dat zij wantrouwen koesterde. En Raffles las het er dan ook dadelijk op, en zeide met een flauwen glimlach :

— Het is heel natuurlijk dat ge mij wantrouwt. Misschien denkt gij wel dat ook ik geld wil hebben, dat ik U maar iets op den mouw speld en U wil verschrikken. Geld wil ik inderdaad hebben — maar niet van U. Toch ben ik overtuigd, dat gij mij naderhand rijkelijk beloonen zult.

Clara stond Raffles een oogenblik onbeweeglijk aan te zien, met haar ondoorgrondelijke oogen.

Het begon in het vertrek reeds langzaam te schemeren, want de zon ging onder, en snel zou de duisternis intreden, zooals dat in deze streken steeds het geval is.

Het was duidelijk op haar sprekend gelaat te lezen, dat zij nog steeds niet kon gelooven aan wat haar daar werd megedeeld.

Langzaam vroeg zij :

— Waar heeft Uw vriend dat gesprek dan afgeluisterd. Wie is hij ?

— Op geen van die beide vragen mag ik U antwoord geven. Het zou mijn verdere plannen kunnen verstoren. Maar ik zeg U de waarheid en niets anders.

— Hoe zou de ontvoering dan plaats hebben ?

— Ik hoor aan den klank van Uw stem, dat ge mij nog steeds wantrouwt, hernam Raffles hoofdschuddend. Dat is heel jammer — voor ons beiden. Het vooruitzicht om ontvoerd te worden schijnt U volstrekt geen schrik aan te jagen.

— Omdat ik er niet aan geloof. Ik heb — zeer machtige beschermers !

Raffles keek haar met een raadselachtige

glimlach aan, welks beteekenis zij pas later zou doorzien en vroeg :

— Bij de politie bedoelt gij zeker ?

— Daarover laat ik mij niet uit ! Maar ik kan U zeggen, dat die beschermer machtig genoeg is om mij de hand boven het hoofd te houden !

Een oogenblik scheen Raffles met zichzelf in tweestrijd te zijn.

Toen zeide hij op dienzelfden eigenaardigen toon :

— Ik verzeker U dat gij zeer verkeerd doet door daar op te rekenen. Laat ik U dan alleen maar zeggen dat Uw ontvoerders zich van dien beschermer niets zullen aantrekken. Zij lachen daar wat om — en ik geloof dat zij gelijk hebben !

Clara Bow werd rood van drift, en een oogenblik leek het alsof zij de slanke, goedgevormde hand met de spitse vingertoppen wilde uitstrekken naar den hamer van de zware, koperen gong, die op een daartoe bestemd, zwaar tafeltje van ebbenhout was geplaatst, maar zij bedacht zich, en zeide koeltjes :

— Gij kunt mij toch zeker wel mededeelen hoe dan de aanslag zal plaatsvinden ?

— Gedeeltelijk ! Helaas heeft mijn vriend het gesprek niet geheel en al kunnen volgen. Maar wat hij te weten kwam is van het grootste belang. Gij moet weten dat Uw chauffeur in het complot is. —

Voor het eerst maakte de filmster een beweging van schrik.

— Dickson ? riep zij met gesmoorde stem, zich naar Raffles toe buigend. Maar dat is onmogelijk !

— In dit land lijken veel dingen onmogelijk, die niettemin waar zijn, Miss Bow Dickson is zonder eenigen twijfel de handlanger van de bandieten die U willen wegvoeren. Er zijn nog meer handlangers, en gij zoudt vreemd opzien, als ik U de namen noemde.

Clara was verbleekt ditmaal.

Zij keek schuw naar de deur en vroeg zacht :

— Sally ook ? Als ge mij dat zegt dan.... dan....

— Stel U gerust ! Sally is zoo trouw als goud ! Zij zou zeker wel over U waken — als zij kon ! Maar de schurken zullen niet aarzelen, geweld te gebruiken, en tot de bloedigste middelen over te gaan, als die oude trouwe negerin zich met hun zaken zou willen bemoeien.

Een korte stilte. Dan hernam Clara, met gebogen hoofd nu :

— Ik kan het nog altijd niet gelooven. Het klinkt verschrikkelijk. Hoe denken zij het te doen ?

— Op een betrekkelijk heel eenvoudige wijze. Zij hebben gewacht op een dag, waarop gij zeer vermoeid zoudt zijn van het filmen. Geduldig hebben zij al Uw gewoonten bestudeerd. En zoo weten zij ook, dat gij na zulk een vermoeienden dag steeds om elf uur U ter ruste begeeft, een weinig veronal inneemt om dadelijk te kunnen inslapen en pas vrij laat weer opstaat.

— Dat is zoo — dat van die veronal ! zeide Clara Bow met de kleine hand op het hart gedrukt. En dat kan niemand weten, behalve mijn personeel, want ik heb mij daar altijd een beetje voor geschaamd. Ik ben altijd zoo trotsch geweest op mijn gezondheid en mijn sterke zenuwen. Zoudt gij dan toch de waarheid spreken ?

— Gij kunt er staat op maken ! Precies om twaalf uur zal dan Uw chauffeur die in een kleine woning achter in Uw groote tuin slaapt het huis binnenkomen door de achterdeur.

— Dat kan hij niet — die deur is altijd op slot zij wordt nooit gebruikt, en de sleutel is zelfs zoek, en is er ook nooit geweest voor zoover ik weet.

— Zij hebben gisteren een afdruk van het slot gemaakt, en naar dien afruk weer een sleutel. Gij hebt geen alarmeerinrichtingen in uw woning. Zij zullen er binnengaan als in een publieke telefooncel !

— Ook dat is waar ! fluisterde Clara en haar gelaat had een geheel andere uitdrukking gekregen.

— Miss Bow ik verzeker U dat ik niet de minste reden heb om u te bedriegen hernam Raffles. Zoodra de chauffeur binnen is, zal hij alarm maken, naar Uw slaapkamer snellen, op de deur bonzen, en roepen dat er brand is uitgebroken. Terecht rekenen de schurken erop, dat gij slaapdrunken als gij zijt, onmiddellijk doodelijk ontsteld uit Uw bed zult springen en zult willen vluchten. De chauffeur zal met U meegaan, en als gij eenmaal buiten zijt is de rest kinderspel. Er staan dan twee mannen gereed om U op te vangen. Mocht Sally iets hooren en lastig worden — dan slaan zij haar eenvoudig met een looden knuppel neer.

Weer trad er een korte stilte in. Toen zeide Clara Bow vastberaden, een stap naar de tafel doende waarop een telefoontoestel stond :

— Het is goed. Ik dank U. Ik zal onmiddellijk de politie in kennis stellen van dit voorkomen.

— Hoofdinspecteur Pearl soms ?

De filmartiste kreeg een kleur, en zeide op levendigen toon :

— En waarom zou ik hem niet te hulp roepen? Waarom noemt gij juist zijn naam?

— Iedereen weet, dat hij Uw beschermer is, Miss Bow, antwoordde Raffles koeltjes. Maar ik zeg U dat gij juist hem niet te hulp moet roepen.

— En wie zou mij dat beletten? vroeg de jonge vrouw heftig.

— Dat zou ik doen, als het noodig was! Gij moet de politie er buiten laten. Ditmaal meer dan ooit. Zij kan U niet helpen. En al kon ze — ze zou het niet willen, of niet mogen, wat hetzelfde is. Ik en mijn vrienden echter, zijn in staat om U beter dan honderd man politie te beschermen en de bandieten onschadelijk te maken! Als zij op heeterdaad betrapt worden hier in uw villa, dan zal zelfs mijnheer Thomas Pearl noodgedwongen tot een arrestatie moeten overgaan. En als hij het niet doet, als hij weigerachtig mocht zijn — dan zal ik onverbiddelijk toeslaan.

De filmactrice was achteruit gedeinsd en vroeg toonloos:

— Wat bedoelt gij met dat alles?

— Ik heb geen lust om U dat mee te deelen. Gij zult dat zelf wel ontdekken. Maar ik wil niet dat gij de politie waarschuwt die mijn plannen maar in de war zou sturen en U daarenboven toch niet zou kunnen bijstaan.

— En ik zeg U, dat ik Tom — dat ik Inspecteur Pearl op de hoogte zal brengen! riep Clara Bow uit, en weer greep ze naar de telefoon. Ze deed dit zoo vastberaden dat Raffles nog maar juist tijd had, vlug haar pols te grijpen.

— Gij zult niet telefoneeren zei hij rustig, maar met vaste stem.

— Gij zoudt mij dat durven beletten?

— Dat zou ik! Ik durf nog heel wat meer, als het noodig is.

De jongevrouw worstelde heftig om los te komen, maar de vingers van Raffles sloten als een stalen band om haar pols, en zij gaf de worsteling op, kreunde zachtjes en liet zich op een stoel neervallen.

Raffles echter had het toestel ter hand genomen, combineerde het nummer, en zeide zacht en snel:

— Kom onmiddellijk hier — met James. Maar doe het vooral voorzichtig. Ik zal je hulp noodig hebben. Miss Bow is zoo dwaas tegen te strubbelen. Wij zullen haar dus moeten helpen ook tegen haar zin.

Clara Bow was langzaam weer opgestaan, ging naar een kleine schrijftafel toe met gebukt hoofd en slap neerhangende armen.

Maar nauwelijks was zij daar, of met een

wilde beweging rukte zij een lade open, greep er een kleine revolver uit, waarvan de kolf met zilver was ingelegd, en richtte die op Raffles en beval, met een stem die niet beefde:

— Ga dadelijk van die telefoon weg.

Raffles, die den hoorn al weer had neergelegd, deed schouderophalend een stap terzijde, zonder dat ook maar een spier op zijn gelaat bewoog.

Clara Bow snelde op het tafeltje toe, de revolver nog altijd op den zonderlingen bezoeker gericht, verzette met de linkerhand de cijfercombinatie, nam het toestel van den haak, en riep:

— Hallo! Hallo! Jij daar, Tom? Hallo!....

Zij legde langzaam het toestel weer op den haak, terwijl haar oogen als met een dof floers overtrokken werden en Raffles zeide glimlachend:

— Ja, dat zal niet meer gaan. Gij kunt het toestel niet meer gebruiken, tenminste als ik het niet wil.

— Maak het dadelijk weer in orde, beval de filmactrice schor. Denk niet dat ik zou aarzelen om te schieten.

— Daaraan twijfel ik niet Miss Bow! Gij hebt het meer bij de hand gehad! zeide Raffles op snijdenden toon. Gij zoudt mij bijna spijt doen krijgen, dat ik U wil beschermen tegen een verschrikkelijk gevaar. Want de bandieten zijn van plan korte metten met U te maken als het hooge losgeld uitblijft. Ik heb trouwens wel een half uur noodig om die telefoon weer te repareren. Als ik iets verniel dan doe ik het meestal grondig. Ik zal het echter probeeren.

Raffles trad op het telefoontafeltje toe, en bukte zich over het toestel heen. De jonge vrouw was hem gevolgd. Zij stond geen halve meter achter hem. En eensklaps sloeg Raffles met zijn linkerhand, zonder zelfs om te zien, met zooveel kracht tegen haar gekromde rechterarm, dat zij een zachte kreet van pijn slaakte en het kleine wapen haar vingers ontgleed. Zonder zich te overhaasten bukte Raffles er naar, raapte het op, en zeide op zijn kalmsten toon:

Laat het nu mooi geweest zijn. Het doet mij leed, dat gij mij zoo tegenwerkt.

Eensklaps was hij vlak bij haar, en legde haar de hand op den mond. Hij had aan de uitdrukking van haar gelaat gezien en aan haar geopende lippen, dat zij op het punt stond om hulp te schreeuwen.

Snel trok hij met zijn vrije hand een klein, zeer spits voorwerpje uit de lapel van zijn jas, dat er uitzag als een of ander vereenigingsinsigne, met een lange speld, en prikte haar daar mee in het polsgewricht.

— Wat doet gij ? vroeg de jonge vrouw, bijna onverstaaubar onder de hand die haar den mond sloot.

— Ik belet U, tegen Uw eigen belangen in, mijn plannen te dwarsboomen ! gaf Raffles ten antwoord. Maar vrees niets, voorloopig kunt ge me nog als Uw vriend beschouwen en ik heb het goede met U voor.

— Ik gevoel mij zoo duizelig — zoo — doodelijk vermoeid ! steunde Clara Bow, en als Raffles haar niet snel in zijn armen had opgevangen, zou de wankelende vrouw gevallen zijn.

Het zoo dikwijls op het witte doek bewonderde gelaat werd wit als sneeuw, de oogen sloten zich, het hoofd neigde achterover, zij slaakte een diepe zucht, en een volmaakte bewusteloosheid scheen in te treden.

Raffles lichtte haar als een veertje van den vloer, droeg haar naar de breede rustbank,

die ver van de ramen tegen een der wanden stond, legde haar daarop neer, keek een oogenblik naar het roerlooze lichaam, en mompelde :

— Zij behoort blijkbaar tot die naturen, op wie mijn kleine injecties bliksemsnel weken. Des te beter. Medewerking heb ik van haar natuurlijk niet meer te verwachten — maar evenmin een dwaas verzet, waardoor zij zichzelf maar zou schaden.

Hij had de gevaarlijke speld weer zoodanig in de stof van zijn lapel gestoken, dat de uiterst fijne punt schuil ging binnen in het dikke laken, en hij er zich zelf dus niet aan verwonden kon. Hij stond daar — op een oogenblik na te denken, en stak toen heel kalm het sluitstuk van de geleidingsdraad weer in het voetstuk van de telefoon — dat was alles wat hij er aan vernield had !

De naam BATCO op een coupon waarborgt niet alleen de waarde van de coupon, doch garandeert ook de hoogste kwaliteit van de cadeaux.

HOOFDSTUK V.

MIDDERNACHT IN DE VILLA.

Het was half twaalf in den nacht, toen er twee vrij groote auto's in niet al te snelle vaart kwamen aanrijden over den breeden strandboulevard, die verlicht wordt door op vrij grooten afstand van elkaar geplaatste lampen, die aan hooge lichtmasten zijn opgehangen.

De hemel was helder, maar daar het nieuwe maan was, stond dit hemellichaam slechts als een onbeduidend zilveren vlekje aan het firmament, en alleen de sterren twinkelden met zeldzame gloed.

De auto's reden achtereenvolgens langs de fraaie villa van Monjou, waar zich dadelijk een paar gedaanten uit de schaduw van een reusachtige plataan losmaakten. De twee detectives namelijk die in opdracht hadden, den beroemden filmacteur en zijn gezin te beschermen, van Pola Negri, van Charly Chaplin, en van Wallace Beery. En toen bereikten zij de bungalow van Clara Bow, en hielden daar stil.

Uit den voorsten wagen sprongen vier mannen, die aanstonds over het lage, steenen muurtje sprongen, zonder zelfs van het gemakkelijk te openen hek gebruik te willen maken en langs de vijvertjes en de rotspartijen naar den achterkant van het huis ijlden, zorgdragend, dat zij op het gras bleven, zoodat het grint niet onder hun voeten zou knerssen.

Zij moesten de omgeving wel goed hebben opgenomen en bestudeerd, want zij liepen regelrecht toe op den chauffeurswoning, die in het duister lag, totdat een zeer zachte stem fluisterde :

— Hierzoo, jongens !

— Jij daar, Dickson. Alles in orde ? Slaapt ze ?

— Als een marmot !

— Vooruit dan maar ! Heb je den sleutel ?

— Hier is hij !

— Schiet dan op ! Twee van ons gaan met je mee naar binnen, ingeval Sally soms mocht wakker worden ! Ze mag geen kik geven, denk er om Billy !

— Laat dat maar aan mij over, zei een dunne, hooge stem zacht. Leven zullen wij niet maken, maar ik heb een nieuwen looden knuppel, waarvan ik mij heel wat voorstel. Daar zal zelfs háár harde kop niet tegen bestand zijn.

— Sta hier niet te kletsen maar doe jullie werk ! zeide een zachte, maar bevelende stem.

— We gaan al aan den gang, Jones, klonk het antwoord, en toen liepen er vijf mannen vlug en heel zacht op de achterdeur toe, die deur die nooit werd geopend.

Heel even klonk het geschraap van metaal over metaal, en toen ging de deur open, twee mannen posteerden zich er naast, en de drie anderen slopen binnen.

De chauffeur, die heel goed den weg kende in huis, beklom het eerst de achtertrap en de twee anderen volgden hem op den voet, bij het licht van een zaklantaarn, die de chaffeur had ontstoken.

Op het portaal gekomen stond de man even stil om te luisteren, en toen fluisterde hij :

— Verdoemd ! Ik geloof dat ik leven hoor in de kamer van Sally. Geef acht, jullie — maar maak vooral geen lawaai en niet schieten want dat is het stomste wat we kunnen doen ! Hier is een nis, waar wel eens kleeren hangen. Verstoppen jullie je daar maar.

Hij liep nog eenige stappen verder, begon toen met zijn vuisten op een deur te trommelen, en riep met gesmoorde stem door het sleutelgat.

— Miss Bow, Miss Bow ! Er is brand ! Om 's hemelswil, sta op !

Onmiddellijk klonk er daar binnen een luiden kreet van schrik en angst, het gestommel van een meubel dat verschoven wordt, en toen werd de deur opengerukt, en het zwakke licht van de zaklamp bestraalde de gedaante van Clara Bow, gekleed in een zijden pyama, en die haastig een met bontgevoerde peignoir had omgeworpen.

— Wat praat je Dickson ? Waar is er dan ergens brand ? vroeg zij heesch, op halffluidenden toon. Waar is Sally ?

— Die heb ik al gewekt, Miss Bow! loog de chauffeur. Om 's hemelswil ga dadelijk mee naar beneden — de heele bovenverdieping vooraan staat al in lichterlaaie!

De nog slaapdrongen vrouw griste haastig wat sieraden bij een, deed ze in een kistje, en ijelde toen haar slaapkamer uit, en de trap af, terwijl de chauffeur zich geraadmaakte om te volgen.

Op hetzelfde oogenblik echter kraakte de trap naar de zolverderdieping onder de zware stappen van Sally, die het volgende oogenblik verscheen, in een lang, katoenen nachthemd, versierd met een motief van korenbloempkes, papillotten in het gitzwarte kroeshaar en blijkbaar ten prooi aan de grootste verbazing en schrik.

— Wat voor leven dat daar? kreet zij, de trap afstropelend. Mijn haar, hij rijst te berge! Miss Bow, waarom jij zoo schreeuwt? Is Brand in huis? Plotselderement, waarvoor die twee kerels daar?

De twee schurken in hun nis begrepen dat zij gezien waren en er had wantrouwen geklonken in de stem van de oude Sally.

Zwijgend en zonder veel tijd te verliezen begonnen zij de aftocht van hun medeplichtigen te dekken op een wijze, die hen het meest afdoende voorkwam.

Oyster Billy, die vooraan had gestaan, trad op het portaal, en haalde uit zijn zak zijn nieuwste vondst, een knuppel van omstreeks een voet lang, vervaardigd van ijzer, een duim dik, maar aan het einde verzwaard met een looden kogel, die met leder was omwikkeld, evenals trouwens de ijzeren steel van dit wapen, dat in staat scheen, een os te kunnen vellen.

Sally was op zijn minst anderhalf hoofd grooter dan hij, maar hij rekte zich zoover hij kon uit, en wilde toeslaan, maar de sterke negerin onthaalde hem op een vuistslag, die althans voor dien nacht voorgoed een einde maakte aan alle proefnemingen met het nieuwe wapen, want degeen die het hanteerde, buitelde vier- vijfmalen over den kop, en bleef toen roerloos liggen in een hoek van de gang.

— Ik jou zal leeren, kwaje aap, fatsoenlijk jongmeisje te molisteeeren! kreet Sally woedend.

De andere man, veel grooter, sterk, en woedend door dat onverwachte verzet, bukte zich, raapte het wapen op, en voor Sally zich kon verzetten, sloeg hij haar uit alle macht boven op het hoofd, met de ijzeren staaf.

Het volgende oogenblik deinsde hij ontzet terug.

Sally had onder het voortloopen het gang-

licht ingeschakeld, en bij dat heldere schijnsel zag hij, dat de negerin hem boosaardig grijns-lachend aankeek — en dat de ijzeren staaf in zijn hand zoo krom gebogen was als een hoepel.

Het was alsof ijzer op metaal had geslagen en niet op een menschelijken schedel!

Hij staarde nog naar dat onbruikbaar geworden wapen in zijn vuist, toen hij zich voelde overvallen door een soort van natuurgeweld, dat op hem neerstortte, in den vorm van twee vuisten, die hem achtereenvolgens midden op den neus, en onder de kin raakten.

Dat was ook voor dezen grooten kerel naar het bleek, ruimschoots voldoende.

Hij sloeg tegen den vloer van het portaal met een kracht, die het huis leek te doen dreunen, en verroerde zich niet meer.

— Voortgemaakt! hijgde de chauffeur daar beneden, zodra hij en Clara Bow aan de achterdeur waren.

— Wat is er? vroeg de jongevrouw ongerust, zodra zij een voet in den tuin had gezet.

Zij kreeg geen antwoord, maar werd onmiddellijk aangegrepen, een arm werd ruw om haar keel geslagen, een hand stopte een prop in haar mond, twee sterke armen tilden haar van den grond, en toen werd de half bewustelooze vrouw weggedragen, terwijl de chauffeur Dickson tot spoed aanmaande.

— Vlug! Er is onweer aan den knikker. Die vervloekte negerin schreeuwt het heele huis bij elkaar. Hoor haar eens tekeer gaan!

De ontvoerde vrouw scheen een oogenblik aanstalten te willen maken om zich te verzetten, maar de veelbeteekenende druk van een stalen revolverloop tusschen haar zesde en zevende rib scheen haar dadelijk tot andere gedachten te brengen en willoos liet zij zich door den tuin naar den wachtenden auto voeren.

— Waarom hebben ze die vervloekte zwartkop toch het zwijgen niet opgelegd? gromde een van de mannen woedend. Zij zal alarm maken voor wij goed en wel uit de voeten zijn! Naar het schijnt kan Oyster Billy niet eens meer omgaan met zijn mes. Maar nu schijnt ze toch stil te zijn.

— Zullen we op hen wachten? vroeg de ander, snel het portier openrukkend, en zelf instappend, waarop hij de jongevrouw ruw naast zich trok.

— Neen! Oprijden! Laten zij maar zien dat zij zich uit de voeten maken. Het is hun eigen schuld als zij gesnapt worden. En als ze een woord kikken — laten zij dan oppassen voor den chef! Buck Jones zal verschrikkelijk

zijn in zijn woede, als dit mislukt!

Hijzelf hielp de jongevrouw naar binnen duwen, wier hoofd op haar borst was gevallen en die schier bewusteloos in een donker hoekje lag.

Nog altijd droeg zij den gebloemden peignoir.

In haar mond was nog de prop en zij scheen niet eens het besef te hebben hem uit haar mond te nemen.

De schrik had haar klaarblijkelijk geheel verdoofd en machteloos gemaakt om iets te ondernemen.

Niet zoodra was de tweede man ingestapt, of de auto zette zich in beweging, en had al spoedig een razende vaart.

De tweede wagen, waarvan de chauffeur scherp had uitgekeken, begon den anderen onmiddellijk te volgen, hetgeen zeker van tevoren was afgesproken, en langs den nachtelijken, nu geheel verlaten weg, die den zeeoever volgde stoven de beide auto's in een sneltreinvaartje over het gladde, grijze beton, in Noorderlijke richting, om vervolgens af te buigen naar het Oosten, waarbij de wagens een zijweg moesten volgen.

Na een rit van ongeveer een uur, hadden de wagens bijna een voorstad van San Francisco bereikt, en toen hield de eerste wagen plotseling stil voor een vrij groot huis, dat een weinig van den weg was afgelegen en dat geheel donker scheen te zijn.

Ook daar echter scheen men hun komst te verwachten, want nauwelijks had de chauffeur even den knop van zijn claxon neergedrukt, of een deur ging stil open, en een gedaante kwam halverwege het tuinpad afloopen, met iets in de hand, dat zwak glansde in het licht van de tintelende sterren daarboven.

— Jij daar, Jim? vroeg die gestalte heel zacht.

— Ja baas, ik ben het! antwoordde Scarlet Jim.

— Gelukt?

— Zoo goed als het maar kan!

— Mooi zoo! Daar zal Marone van opzien, die schurk. Ik ben blij dat ik hem voor ben geweest. Ze is toch niet gewond?

— Hoogstens een beetje geschaafd, maar voor de film is ze nog altijd miljoenen waard!

— Breng haar dan maar vlug binnen, voor iemand iets verdachts ziet, ofschoon ik niet zou weten, wie hier op dit uur in deze afgezonderde wijk, iets te zoeken zou kunnen hebben. Ik geloof dat dit villatje prachtig geschikt is voor ons doel, jongens! Een knappe kerel die

haar hier terugvindt. Hadden jullie er veel moeite mee.

— Sally schreeuwde!

— Dat is haar natuurlijk belet? klonk een koude, dreigende stem van uit de duisternis. Breng haar binnen, Buck! Is ze bewusteloos?

— Half en half! antwoordde Buck Jones.

De twee mannen die de filmartiste in den auto naar het afgelegen huis vergezeld hadden, moesten haar meer dragen dan geleiden langs het klinkerpad met bloemen omzoomd, dat naar de voordeur van het huis voerde, een vrij groote, splinternieuwe van beton opgetrokken en witgeschilderde villa's, in een soort Moorsche stijl, met ronde koepels tweerszijden, en een soort van toren, die op een minaret geleek, niet geheel in het midden boven de voordeur.

Daar stonden nu de drie mannen bij elkaar in de vestibule, en twee hunner moesten de jongevrouw ondersteunen, die nauwelijks in staat was op haar voeten te staan, en wier hoofd nu geheel terzijde hing, zoodat er van haar gelaat bijna niets te bespeuren viel.

— Moeten de anderen niet binnenkomen, Ronald? vroeg Buck Jones, de filmartiste naar een fraaie vestibulebank geleidend.

— Dat is voorloopig niet noodig! Maar de auto moet natuurlijk naar de garage worden gebracht. Jij, Scarlet Jim, ga jij den wagen stallen, en zeg tegen de andere jongens dat ik hen niet meer zal noodig hebben vannacht. De betaling volgt, zoodra hier geld mee verdiend is. Jullie weten dat je op eigen risico aan de zaak hebt meegedaan. De Centrale betaalt volgens het resultaat en niet naar den geleverden arbeid!

— Ik weet het, Chef! zeide Scarlet Jim onderworpen, maar ik geloof dat we ons best hebben gedaan.

— Ga dan nu maar heen, en je hoeft ook niet meer terug te komen. Wij met ons beiden zullen haar wel brengen naar de plaats waar we haar zullen bewaren.

Scarlet Jim ging meesmuilend heen.

Ze hadden hem er liever niet bij, de chef van de Centrale, en de Chef van de bende, want zij wilden de eenigen zijn, die precies wisten waar de ontvoerde vrouw ergens verborgen zou worden, daar heel onder in dat nieuwe huis, dat gebouwd was volgens de aanwijzingen van Ronald Birrell, den leider van de Ontvoeringscentrale zelf.

Het huis was door de gewone metselaars, timmerlieden en betonwerkers neergezet — maar alles wat daar onder den grond zich uitstrekte, dat was het werk geweest van bende-

leden, bijna allen Italianen, die daar in het geheim hadden gewerkt weken achtereenvolgend, totdat alles naar het inzicht van Birrell in orde was.

Intusschen wist niemand waarvoor die kelders en zware deuren eigenlijk bestemd waren, behalve Birrell zelf, en zijn meest vertrouwde helpers, waarvan Buck Jones de voornaamste was.

Deze handelde zelden voor eigen rekening, maar in bijna alle gevallen in opdracht van de Centrale, in wier huizen de ontvoerde slachtoffers werden opgesloten, soms een dagreis ver van de plek, waar zij werden ontvoerd, soms ook in de onmiddellijke nabijheid daarvan, in de hoop, hierdoor de politie op een dwaalspoor te brengen.

Birrell was nog betrekkelijk jong, zeker niet ouder dan achtendertig jaar, hoogstens veertig, maar zijn haar dunde reeds op angstwekkende wijze, en zijn vijanden konden zelfs met eenig recht zeggen dat hij zoo kaal was als een kippen-ei. De waarheid is dat er nog een randje gitzwart haar over was, dat van oor tot oor liep.

Vreemd bij dien kalen schedel staken de zeer dikke, gitzwarte, ruige en gewelfde wenkbrauwen af, een soort van poortbogen boven de waterblauwe oogen, die aanvankelijk zonder beteekenis leken, maar die, als hun eigenaar zich niet wist te beheerschen, plotseling een uitdrukking konden verkrijgen, van tijgerachtige wreedheid, en koele vastberadenheid. Die fletse oogen waren een scherm, een gordijn, waarachter zich de ware ziel van dezen man verborg, een Engelschman, die sedert een tiental jaren in dit land leefde, waar men hem algemeen hield voor een rijken beursman, wien het voor den wind ging, ondanks de benarde tijden.

Ook nu was hij, alsof het een feestelijke uitgang betrof, zooals bijna alle avonden, in smoking gekleed, zijn overhemd was onberispelijk, zijn handen waren keurig onderhouden, zijn bleek gezicht was gladgeschoren. Als hij glimlachte, wat hij vaak deed, — en het maakte waarlijk geen prettigen indruk — dan glinsterde zijn tallooze gouden tanden, vochtig tusschen zijn dikke, roode lippen, die al eveneens een wonderlijk contrast opleverden met zijn bleeke gelaatskleur.

De half bewusteloze vrouw was intusschen op de bank geplaatst, die niet ver van de trap stond, van eikenhout, en met een flauwen bocht oplopend, naar de eerste en ook de eenige verdieping van het huis, dat meer breed dan hoog was.

— Waar moet ze heen? vroeg Buck Jones,

met een blik op het gebogen blonde hoofd en de glanzende haren. Naar nummer veertien?

— Neen, op veertien zit die rijke kerel uit Chicago! We zullen haar er naast plaatsen en ik zou je raden liefje, te zorgen dat er gauw geld voor je komt.

Deze laatste woorden had hij op dreigenden toon gericht tot de vrouw, die hem niet scheen te verstaan.

Eensklaps hernam hij:

— Hebben jullie haar niet geboeid?

— Dat was niet noodig — ze was zoo goed als half dood van schrik! We hebben haar een prop in den mond gestopt.

— Dan hebben jullie je niet volgens mijn aanwijzingen gedragen! zeide Birrell scherp, en de fletse oogen schoten plotseling vuur en keken Buck Jones aan op een wijze, die zelfs den gewetenloozen schurk even deed verbleeken.

— Ze had toch geen wapen! mompelde hij.

— Dat doet er niet toe! Ik had het voorgeschreven en daarom had het moeten gebeuren. Een vrouw van haar slag is erger dan twee mannen, als zij haar handen vrij heeft. En nu weg met haar!

De voordeur was dicht, geen schijnsel kon naar buiten dringen en Birrell draaide het licht hoog op.

Hij trad op de bank toe, greep Clara bow bij de kin, en een gemeen lachje kwam op zijn dikke lippen, maar plotseling bestierf dat op zijn gelaat, hij deed een stap terug en zei heesch:

— Vervloekt — dat is Clara Bow niet! Jullie verdoemde ezels — wat is er gebeurd?

Reeds onder het spreken had hij, met de vlugheid die een man in zijn positie als het ware aangeboren is, en waarop hij steeds moet kunnen rekenen, zijn hand naar een wijden binnenzak van zijn smoking gebracht.

Toch was hij nog te laat.

De jongevrouw was van de bank opgesprongen, sneller dan de gedachte schoot haar vuist door de lucht en trof als de slag van een voorhamer den chef van de Centrale juist op het gevoeligste plekje van de kin, zoodat hij als een blok hout omviel en met een dreunenden slag den betonnen vloer van de vestibule mat.

Buck Jones slaakte een gebrul van woede, en tastte op zijn beurt naar zijn browning, maar de zoogenaamde Clara Bow was ook hem te vlug af, trok een kleine revolver uit haar pyamazak, en richtte het op den ontstelden en ten hoogste verbaasden Jones met de woorden:

— Steek je handen op, schurk, of zoowaar ik niet Clara Bow ben, ik maak een zeef van je!

— Die stem ! stotterde Buck Jones. Dat is de stem — van een man !

— Geraden, Bandiet ! En een man die je met dit kleine, sierlijke ding door en door zal schieten, als je je veroert !

Op hetzelfde oogenblik ging de deur van een kamer open, die uitkwam in de ruime hal, en een man in chauffeursuniform trad binnen, op den voet gevolgd door den grijnzenden Sally, die schik voor tien scheen te hebben.

De oogen van Buck Jones werden steeds grooter.

En eindelijk scheen hij den toeleg te doorzien, al begreep hij dan volstrekt niet wie de acteurs waren van dit plotselinge, tragi-komische too-

neelstuk. En zijn verwondering werd bijna afgrijzen toen ook de negerin met een diepe, zware mannenstem zeide :

— Goedenavond, Buck Jones ! Jouw mannen mij een tik op mijn hersens gegeven met een ijzeren staaf, maar ik nog niet dood. Kijk maar !

En de gewaande Sally nam heel bedaard haar pruik van zwart kroeshaar af en tegelijk met de pruik een soort van stalen helm !

Het was een van de ronde, komvormige helmen, die als een kapje het hoofd omsluiten zooals de Romeinsche soldaten in de film „De Ondergang van Pompei” ze droegen.

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD COUPONS

Ziet de groote collectie gegar. echte diamant-
ringen van 14 kar goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK VI.

DE STRIJD MET MARONE.

Buck Jones begon over zijn geheele lichaam te beven, ofschoon hij zeker niet tot de bangen behoorden, en zijn kikkerogen flakkerden op een bijzondere wijze, toen hij stotterend vroeg:

— Wat is dat voor een maskerade? Wie zijn jullie?

— Dat doet er voor het oogenblik minder toe, Buck Jones! antwoordde de chauffeur indien de lezer hem tenminste herkend heeft. De hoofzaak is dat wij nu weten waar zich een van jullie centrales bevindt. De weg was niet erg gemakkelijk, maar hij bleek doeltreffend te zijn. Dus hier, in dit fraaie huis van Mijnheer Birrell worden de ongelukkigen bewaard, die jullie ontvoeren als roofdieren hun prooi! Wie had dat gezocht achter dien deftigen mijnheer Birrell. Lid van een der duurste clubs van San Francisco, eigenaar van een renstal, steunpilaar van de Republikeinsche Partij, heftig voorstander van een droog Amerika, geziene gast in de salons van geheel het Westen! Zoo bedriegt dus de schijn — evenals in ons geval! Charles neem dat heerschap zijn revolver eens af. Hij kijkt ons zoo leelijk aan en ik vertrouw hem niets.

Brand die den lastigen peignoir had afge- worpen en natuurlijk de prop reeds lang uit zijn mond had getrokken, haastte zich, aan de opdracht te voldoen, en haalde niet een, maar twee brownings van een behoorlijk formaat uit de zijzakken van Buck Jones, die met echte zijde waren gevoerd, teneinde het glijden van het wapen gemakkelijker te maken.

— Je schijnt dien ander goed geraakt te hebben, hernam Raffles met een blik op Birrell die nog altijd in een hoek lag, zoo stil alsof hij dood was.

— Dat hoop en dat geloof ik! zeide Brand, niet zonder een tikje trots.

— Neem ook hem zijn wapens maar af. James, jij bindt ze beiden, en stevig, denk er om, want als wij ooit met gevaarlijke schobbe- jakken te doen hebben gehad, dan is het zeker deze nacht.

— Je hebt gelijk — die kerel met zijn kikker- oogen kijkt op een manier die me allesbehalve bevalt! zei Brand achterdochtig. Het heele

huis trouwens, staat mij nu al tegen. Die witte kleur, de tint der onschuld, kon wel eens heel duistere dingen verbergen. Gelukkig hebben zij niet den tijd gehad, een hefboom over te halen, of iets van dien aard te doen.

De reus was intusschen reeds op Buck Jones toegetreden, met een eind vingerdik touw in de hand, en Raffles en Brand keken vol belang- stelling toe, hoe de reus den kerel bond, met de snelheid en de handigheid van een goed ge- oefende inpakster in een warenhuis.

Maar al ging het snel — het ging ook stevig, en de ongelukkige Jones kon werkelijk geen vin meer verroeren, en een mummie was zeker vrijer in zijn bewegingen, dan de bendechef, toen Henderson na enkele minuten verklaarde, dat hij gereed was.

— Doe dan hetzelfde met dezen kerel en dan zullen wij eens vlug onderzoeken, of dit huis, zooals ik natuurlijk gehoopt heb, ons eenige voordeelen kan opleveren. Want je moet weten, Buck, ik voer in de eerste plaats strijd tegen de schurkachtige afpersers en ontvoerders — maar dadelijk daarna voer ik strijd tegen hun brand- kast! Is hier geld? bij jouw weten?

— Geen cent!

Het antwoord kwam een weinigje al te vlug, en Raffles glimlachte.

— Dat belooft dus een goede buit! zeide hij langs zijn neus.

— Jullie zijn natuurlijk van Al Marone? vroeg Buck Jones met een blik van giftigen haat in zijn uitpuilende oogen.

— Neen, Jones! antwoordde Raffles met een flauwen glimlach. Wij staan niet onder bevel van mijnheer Marone. Wij zijn onze eigen meesters. Misschien vindt je het later wel uit wie we zijn.

— Jullie wisten wat we van plan waren? hield Buck Jones vol. Hoe zijn jullie daarachter gekomen?

— Durf jij iets vragen, hond? bulderde plotseling de gewaande negerin die er genoeg van kreeg. Mylord, zal ik hem op zijn hoofd slaan? Hij heeft geen stalen helm, en een tik zal voldoende zijn.

— Stil, James! beval Raffles kortaf.

Buck Jones had het hoofd opgericht bij het hooren van de titel, en mompelde ongelooft voor zich heen :

— Mylord ? Voor den duivel — ik heb wel eens gehoord dat ze — een zeker iemand Mylord noemen ! Zou het mogelijk zijn dat . . .

— Je kunt je overwegingen elders alleen voortzetten, Jones ! viel Raffles hem koeltjes in de rede. Als je graag raadseltjes oplost, is de eenzaamheid daartoe het meest geschikt. En wij hebben haast. Nog drie van jullie mannen zitten ergens opgesloten zooals je wel begrijpen zult, maar als er een van ontsnapt, gebeuren er ongelukken. Deze man in die kamer daar, James — en die anderen kun je hier laten. We zullen eens vlug een onderzoek instellen, Charles.

— Maar moeten we niet eerst naar den kelder ? vroeg Brand die de blonde pruik had afgenomen en zijn eigen haar zorgvuldig gladkamde met een zakkammetje en zelfs nu gelek hij nog wat op de beroemde actrice, als men de donkerblauwe oogen nog wat donkerder dacht, zoo voortreffelijk was hij gegrimeerd.

— Waarom ? vroeg Raffles. Geloof je dat daar het geld is ?

— Dat weet ik niet — maar ik weet wel heel zeker dat zich daar zeker iemand bevindt die zij, „die kerel uit Chicago” noemden. Hij moet op numero veertien zitten. Wie weet zijn er nog wel meer daar beneden, die als vermist zijn aangegeven.

— Het zou Edward Hope kunnen zijn ! zeide Raffles op levendigen toon. Die schatrijke bankier uit Chicago is eergisteren door bandieten ontvoerd, midden op den dag, als het ware van de treden van de beurs, en zij hebben het bagatel van een half millioen dollars aan zijn familie gevraagd ! O, nu ben ik er zeker van dat hij het is ! Kijk maar naar het gezicht van die kerel !

Henderson moest een oogenblikje stilstaan, want hij had het stijfgepakte lichaam van den bendeleider reeds in zijn geweldige armen gepakt, en hij draaide nu diens gezicht naar Brand, zooals een klein kind een pop laat zien.

Buck Jones had op dat oogenblik reeds een prop katoen in zijn mond, en zag er verre van aantrekkelijk uit, maar in zijn oogen was inderdaad zoo iets als eene bevestiging te lezen.

— Poppetje gezien ? Kastje dicht ! zeide Henderson met zijn breedste grijns en het volgende oogenblik kraakte er in het voorvertrek een meubelstuk, ten bewijze dat de ongelukkige Jones zijn voorloopig einddoel bereikt had en niet meer meetelde.

Birrell zelf werd voor alle zekerheid gebonden

als hij was, vastgesnoerd aan den voet van de zware gebeeldhouwde trapleuning, en toen zeide Raffles, na zich overtuigd te hebben dat geen van de beide mannen zich kon verroeren :

— Nu spoedig op onderzoek uit Brand !

— Een oogenblikje !

— Wat wil je nog ? vroeg Raffles ongeduldig.

— Een behoorlijk mannenpak ! Dacht je dat het prettig was, in deze zotte damespyama met die olifantsbeenen rond te loopen ? Ik kan je onmogelijk goed helpen als ik mij voel als een filmactrice.

— Waar wil je zulk een pak vandaan halen ?

— O, die man daar heeft mijn figuur, helaas, en in zijn kleerenkast zal wel iets behoorlijks hangen.

— Maar dat houdt ons op !

— Ga dan alleen met Henderson voorloopig naar de kelder, waar ik mij bij je zal voegen, zoodra ik mij weer in mannenkleedij heb gestoken. Bedenk ook dat wij overvallen kunnen worden, hoe moet ik mij dan gedragen in dat malle zijden vod ?

— Dat is tenminste een motief ! gaf Raffles glimlachend toe. Maar haast je dan wat, trek zijn kleeren aan en voeg je bij ons.

— Zou het niet veel verstandiger zijn, ons eerst om het geld, en dan om den man te bekommeren, die het geld in omloop brengt ? Hij zal het wel goed hebben, dunkt mij, en zijn bevrijding heeft volstrekt geen haast. Bankiers zijn verbazend taai.

— Ik moet je weer gelijk geven, Brand, zeide Raffles, na even te hebben nagedacht. Die man zou het ons zelfs lastig kunnen maken, als we hem eenmaal hebben bevrijd. Bankiers zijn als oude juffrouwen, zij gaan dadelijk schreeuwen, en dat kan ik thans allerminst dulden.

— Dan ga ik weer een behoorlijk mensch van mij maken, hernam Brand. Waar is de zoldertrap ?

— Aan het einde van de vestibule — die deur daar ! wees Raffles. Maak voort, want we zullen je hulp niet kunnen missen ! Geef het sein bij je nadering.

— Hoe zoo ? Vrees je dan een overval ? Politie soms ?

— Men kan nooit weten ! antwoordde Raffles schouderophalend.

En hiermede moest Brand het voorloopig doen, en hij ging haastig zoeken naar een kamer, waarin hij eenige kleedingstukken kon veronderstellen.

Gelijkvloers, zooveel begreep hij wel, behoefde hij niet te zoeken. Hij beklom dus haas-

tig een trap, kwam op een groot portaal sloeg op goed geluk een gang in, zich bijlichtend met een zaklantaarn die eveneens uit een zak van Birrell was gekomen en kwam tenslotte terecht in een zeer eigenaardig, klein kamertje, zeshoekig van vorm, en waar zich een wenteltrap bevond, die langs een geheel kalen muur naar boven zich kronkelde, en verdween door een vrij nauwe opening in de zoldering.

Door zijn nieuwsgierigheid gedreven beklom Brand haastig dat ijzeren wenteltrapje, stak zijn hoofd door de opening — en bevond zich als het ware neus aan neus met een flink uit de kluiten gewassen mitrailleur. Het was een echt legerwapen, van de allerlaatste soort, en de hemel mocht weten hoe Birrell het in zijn bezit had gekregen.

Het stond opgesteld tegenover een lange spleet, ongeveer drie duim breed, zoodat het mogelijk was, een groot gedeelte van den weg naar Los Angelos te bestrijken.

Maar een tweede, dergelijke wapen stond opgesteld juist aan den anderen kant, en zoo kon de bewoner van het huis ook San Francisco onder vuurnemen als hij wilde.

Wat hooger waren nog kijk- en schietgaten aangebracht, en het moest mogelijk zijn, als men nog een verdieping hooger ging in deze minaret, want Brand begreep dadelijk dat hij zich in dat vreemde torentje bevond — den omtrek mijlen ver te overzien.

— Mijnheer Birrell gaat niet over één nacht ijs, mompelde Brand, en hij maakte zich gereed, het trapje weer af te dalen, toen hij nog eens een blik door een dier kijkgaten wierp van den kant van Hollywood twee auto's zag naderen, die eerst op het huis schenen toe te komen, maar toen eensklaps vaart minderden, een zijweg insloegen en een oogenblik uit het gezicht verdwenen. Hij kon de vormen slechts vaag onderscheiden, maar hij had het motorgeronk duidelijk gehoord dat eensklaps scheen te zijn opgehouden.

— Zou dat op ons gemunt zijn? vroeg Brand zich ongerust af. Politie soms? Zouden ze al iets gemerkt hebben van de zoogenaamde ontvoering? Maar politie kan het bijna niet zijn — omdat . . .

Hij voltooide den zin niet, maar snelde vlug nog een trap op en vond daarboven wat hij ook verwacht had te zullen vinden — omdat het zoo volkomen paste bij de mitrailleurs en de andere inrichting, een krachtig, naar alle richtingen draaibaar zoeklicht.

Hij bevond zich hier als het ware in den koepel

van de minaret, die geheel uit gaas was vervaardigd.

Brand zocht haastig naar een knop en hij vond zelfs een geheel schakelbord.

Op goed geluk verzette hij een handel, na het zoeklicht van zich te hebben afgedraaid, en op het zelfde oogenblik schoot er een felle lichtbundel naar buiten.

Brand greep het handvat van het zoeklicht, dat siste als een kwaadaardige brilslang en draaide het vlug benedenwaarts, naar de plek waar hij de beide auto's vermoedde.

Daar had hij ze al te pakken! Ze stonden opgesteld achter een lage heg, en de eerste was een zeer fraaie wagen, en ze was rood, ze schitterde van het vele nikkel en de bumper leek geschikt voor een sneltreinlocomotief!

— Marone! riep Brand, bijna in een schreeuw. Hoor eens, hij durft!

Het zeer velle licht had een man verrast, die, maar te laat, zijn vilthoed over zijn oogen trok, en juist aanstalten maakte, uit zijn wagen te stappen. Er was zeker geen veertig meter afstand tusschen het zoeklicht en den rooden auto, en Brand kon hem zoo duidelijk zien alsof Marone door een felle zon beschenen werd.

Er stonden zeker wel acht en misschien wel tien mannen om hem heen die onmiddellijk achter de heg wegdoeken, misschien omdat zij wel wisten welke gevaarlijke instrumenten, daar in dat slanke torentje, met zijn onschuldig, nagemaakt-Oostersch uiterlijk stonden opgesteld.

Brand verloor geen tijd, en hij begreep maar al te goed de komst van die auto.

Marone was een buitengewoon trotsch, een ondernemend, en een ijdel man. Hij was stellig zonder een grein geweten, maar hij was moedig, sluw en deinsde voor niets terug.

Hij had het besluit genomen Clara Bow te ontvoeren.

Dat was bekend in de onderwereld.

Een ander, een van zijn felste concurrenten was hem voor geweest. Dat kon een man als Marone onmogelijk dulden. Hoe hij zoo spoedig ontdekt had dat voor dien nacht de ontvoering was beraamd kon Brand zich niet begrijpen, tenzij Marone spionnen had bij de bende van Buck Jones, zooals deze ze immers ook had bij den troep van Marone. En welk een verschrikkelijk gevaarlijk beroep dit was den dag tevoren was het gebleken!

Brand doofde onmiddellijk de lamp, alles verzonk in duisternis, en hij snelde haastig de ijzeren trappen af, hij struikelde bijna over

een kist vol munitie, in zijn haast, ging de gang door, snelde de trap weer af die naar de vestibule voerde, en liet het waarschuwingssein hooren.

Binnen een paar tellen verschenen Raffles en Henderson aan de kelderdeur.

— Onraad? vroeg de eerste, naderbij tredend.

— Marone is op komst! Twee auto's en zoowat tien man!

— Dat is buitengewoon brutaal van hem. Maar hoe denkt hij hier wel binnen te komen?

— Dat weet ik ook niet! Maar je moet niet vergeten dat ik hem met een zoeklicht verraste, dat ik boven in het torentje heb ontdekt! Misschien had hij daarop niet gerekend. Hij zal toch wel niet het beleg voor deze villa willen slaan?

— Neen. Een man als Marone handelt spontaan, doortastend en met groote kracht. Die heeft geen geduld voor een beleg. Het zou trouwens iets onmogelijks zijn in een voorstad van San Francisco.

— Heb je beneden niets ontdekt?

— Ja, den bankier Hope! Hij bood twintigduizend dollar als ik hem wilde vrijlaten. Een man van geest, zooals je ziet. Dat is het tiende deel van zijn losprijs naar ik mij meen te herinneren. Wel, ik heb er dertigduizend gevraagd!

— Foei Edward — een gevangene! keurde Brand af.

— Een bankier! zeide Raffles, minachtend de schouders ophalend. Maar nu gaan de andere zaken voor. Wij zullen ons dus moeten verdedigen. Ik vrees dat er harde klappen zullen vallen. Als Marone zooiets onderneemt, dan doet hij het met het oogmerk om te slagen, onverschillig op welke manier — en het is een groot geluk, dat hij natuurlijk Clara Bow, die hij hier opgesloten waant, levend in handen wil krijgen!

— Hoezoo? vroeg Brand.

— Omdat hij anders zeker niet zou aarzelen, desnoods een vliegerbom van 200 kilo op het huis te laten vallen!

— Je gekscheert, Raffles!

— Ik spreek in volle ernst, Brand! De bandieten van Amerika schrikken nergens voor terug, en vinden ieder middel goed, mits het maar bruikbaar is! Het is toch heel bekend dat de dranksmokkelaars ook al met vliegma-chines werken. En dat de schurken zich legermunitie weten aan te schaffen is al even bekend!

— Het is alles het gevolg van bederf, omkoop-erij en verraad!

Raffles had dit nauwelijks gezegd of een

uitbarsting ergens buiten het huis aan de achterzijde, veranderde eensklaps de heele situatie.

— Dat was een handgranaat, zeide Raffles lakoniek. Een uitmuntend middel om zelfs de sterkste deur binnen een paar seconden te vernielen. Ik denk dat zij nu binnen zijn Brand! Henderson, zet je pruik weer op — ik vrees dat we ons door andere middelen dan alleen door geweld zullen moeten redden. Hun overmacht zal wel te groot zijn. Jij blijft hier in de vestibule, James, en speelt voorloopig nog de oude Sally. Je doet of je ook mee ontvoerd bent! Wacht totdat zij zich gescheiden hebben en sla er dan zooveel van neer als je kunt! We moeten den vijand trachten te verspreiden, dat is onze eenige kans op welslagen! Neem je revolver, Brand, en maak er een behoorlijk gebruik van, want het gaat om je eigen hachje! Ze zullen niet aarzelen ons neer te schieten als hazen, als ze ons in dit huis aantreffen. Jij daar achter die deur — daar op het bovenportaal — en ik achter die kastdeur, aan het andere einde van de gang. Schiet raak! Dat is alles wat ik je kan raden!

Na het hevige gekraak van de vernielde deur was het even stil geworden.

Nu echter klonken er snelle schreden.

Heesche stemmen fluisterden iets, Raffles en Brand ijlden op vlugge, voeten onhoorbaar den breeden trap op, en legden zich in hinderlaag, tot schieten gereed.

De waarheid gebiedt te erkennen, dat zij zich om het leven van het moorddadige ontuig, dat daar was binnengedrongen, even weinig bekommerden, als om dat van een giftige slang.

Zij wisten wat hun lot zou zijn als zij gevonden werden en gegrepen!

Zij kenden Marone!

Raffles kon door de deurkier een klein deel van de vestibule overzien.

Hij zag Henderson in zijn gebloemde jurk, hij zag een van zijn geweldige handen, en een stukje van zijn oor, vervolgens drie of vier mannen die om hem heen kwamen staan, en onduidelijk hoorde hij de stemmen die iets schenen te vragen. Daarop het mallotige, hooge stemgeluid van de zoogenaamde negerin met haar zonderling taaltje.

Eenige mannen echter kwamen de trap op, en in een oogwenk was als het ware de hel losgebarsten.

Zonder ook maar even te waarschuwen of zelfs de kastdeur open te trekken, schoot de voorste man door de kier en het moest wel een soort zesde zintuig zijn geweest, dat Raffles

aandreef, zich juist op het goede oogenblik terzijde te werpen.

Hij schoot in den blinde door het hout van de deur heen, er volgde een rauwe kreet en de val van een lichaam, Raffles wierp de deur wijd open, omdat het nu toch al ontdekt was, en zag den tweeden man zijn wapen richten en toen klonk van de overzijde van het groote, breede bovenportaal, de stem van Brand's wapen. De man liet zijn wapen los, en tuimelde over de leuning van de gaanderij heen, op den betonnen vloer daar omlaag. Weer kraakte een revolver, Brand liet een onderdrukte vloek hooren, trad te voorschijn en legde een derde man neer.

De vierde wilde weer naar beneden snellen, verschrikt door dien plotselingen heftigen tegenstand, struikelde over het lichaam van zijn gevallen kameraad en sloeg bonzend en tuime-

lend van de hooge trap naar beneden.

Natuurlijk was Henderson onmiddellijk opgesprongen, en de korte, looden knuppel, goed verborgen gehouden, deed haar straffend werk van den eenen bandiet naar den anderen.

Hij kreeg een schampschot in de rechterzijde, hij kreeg een messteek in de linkerbenenarm, hij moest zelfs een vrij harden, en goed gerichtten swing incasseeren maar hij deed het lachend, als een goed geoeffend en gehard bokser, en keek neer op de vier lichamen daar op de vestibulevloer.

Raffles was de trap al afgekomen en zeide tot Brand, nog altijd in zijn pyama :

— Dat is vlugger en beter gegaan dan ik mocht hopen ! Ha, ik zie dat Marone er ook bij ligt.

— Jammer dat hij alleen maar bewusteloos is, knorde Brand. En kan ik nu eens eindelijk behoorlijke kleeren gaan aantrekken ?

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij o.s. sigarettenmerken:

NORTH STATE

CLYSMA No. 30

GOLD DOLLAR

MAVRIDES R.

CLIX

PIRATE

ENZ.

HOOFDSTUK VII.

DE GOEDE OOGST.

Hoofdinspecteur Thomas Pearl moest wel een bijzonder hoog inkomen genieten want hij bewoonde in Hollywood een zeer fraai huis, ingericht met een weelde, die aan ergdenkenden heel wat te overpeinzen zou geven.

Hij had een personeel dat uit drie koppen bestond, een eigen chauffeur, een kamerbediende en een uitmuntende keukenmeid, die allen in het huis sliepen. Booze tongen beweerden dat de kamerbediende een voormalig scherpschutter was uit een circus, een man die een looden kogel in tweeën kon schieten, op de snede van een scheermes, en dat op een afstand van veertig passen!

Het was omstreeks acht uur in den avond van den dag, die op den woeligen nacht ten huize van Birrell volgde, toen Inspecteur Pearl, die zich juist gereedmaakte om zich naar zijn geliefd stamcafé, het Moonshine Palace te begeven, door het raam van zijn slaapkamer toevallig naar buiten zag, en in de snel dalende schemering een auto zag aanrijden, dien hij zeer goed kende.

Het was een roode tweezitter met zeer veel nikkel, en een overdreven zware bumper als voor een locomotief.

Die wagen hield met een korte ruk stil vlak voor de deur van het fraaie huis, en een man stapte er uit, die Pearl, voor geen klein geruchtje vervaard, heel even zijn mond deed vertrekken, in een grijns van verbazing, zoowel als van schrik.

Nu had de bezoeker reeds aangescheld, en hij zou dus niet eens tijd meer hebben bevel te geven, den bezoeker niet toe te laten, al zou hij er lust in hebben gehad.

Hij schoot zijn smoking aan, het eenige kleedingstuk dat nog aan zijn uitrusting ontbrak, trok een lade open van een fraai wandmeubel, nam er een browning uit, en liet die achteloos in een zijzak glijden.

Toen verliet hij het slaapvertrek, ging zijn werkkamer binnen, al even weelderig ingericht, met meubels van zwaar ijzerhout, glanzend gepolitoerd, en waar in een hoek een kleine brandkast stond van een veelbelovend uiterlijk.

Hij deed haastig de gordijnen dicht, ofschoon het nog niet geheel donker was, ontstak het

licht, en nam plaats voor zijn breede schrijftafel, een monumentaal meubel, zoodat hij het oog gericht hield op de deur. Maar eerst had hij een leunstoel zoodanig verschoven ten dienste van den bezoeker dat deze het volle licht op zijn figuur en gelaat zou hebben, terwijl Pearl zelf min of meer in de schaduw bleef.

En nu wachtte hij rustig totdat de bediende den bezoeker zou komen aandienen, wel nieuwsgierig naar wat het bekende bendevoofd van hem zou willen.

Inplaats echter dat de bediende de deur opende, werd dit gedaan door Marone zelf, die glimlachend en met de hoed in de hand binnentrad, een korte buiging maakte, de deur weer achter zich dicht trok en vriendelijk zei:

— Goeden avond, Pearl! Hoe maak je het? Ik wou je even spreken.

— Ga zitten, Marone, zeide Pearl, zonder op te staan, maar even vriendelijk. Blij je te zien! Wat kan ik voor je doen?

Marone ging zitten, maar heelemaal niet in den gemakkelijken leunstoel, waarnaar Pearl zijn uitnoodigende hand had uitgestrekt.

Hij nam integendeel op een niet zoo gemakkelijken stoel — maar het was een stoel, waarvan men wel gemakkelijk en bovenal vlug kon opstaan!

Marone hield van zulke stoelen.

Leunstoelen waren te laag bij den grond, en in het leven van sommige menschen kan een fractie van een seconde verbazend veel be teekenen!

Het scheen dat Pearl dit ook begreep, want hij bleef nog altijd glimlachen toen Marone plaats nam op den stoel dien hij zichzelf had uitgekozen, niet in het volle licht, maar zelfs een weinig in de schaduw, min of meer verborgen achter den grooten lampekop. Het eenige wat Pearl kon doen was de lamp, die deze kap droeg, voorzichtig een weinig terzijde te schuiven op zijn schrijftafel.

Toen leunde hij achterover en vroeg:

— En vertel mij nu eens, mijn waarde Marone, wat mij de eer van je bezoek verschafft! Je bent toch niet ziek? Ik vind je — je bent veranderd, dunkt me, sedert ik je voor het laatst zag!

— Ziek is het woord niet, Pearl! Alleen een beetje onprettig! Het zal wel weer overgaan. Ter zake, nietwaar? Luister eens, Pearl — de ontvoering van Clara is je natuurlijk erg ter harte gegaan?

Pearl was onmiddellijk op zijn hoede. Hij kneep zijn kleine, groengrijze oogen bijna heelemaal dicht, tuurde den ander door zijn wimpers aan, dacht na, en zei op een toon van beklag:

— Denk je zoo slecht over mijn inborst, Marone? Ik vind het een ellendige zaak!

— Je zoudt haar natuurlijk gaarne bevrijd zien?

— Hoe kun je zooiets vragen Marone! Ik zou er — ik weet niet hoeveel voor over hebben!

— Laten wij zeggen, Pearl — de helft van een week van je salaris! Maar zelfs dat behoef je er niet voor uit te geven. Je kunt haar voor niets weer krijgen! Want ik weet waar ze is!

Pearl was half van zijn stoel opgestaan, zijn gezicht werd een tintje rooder, en hij vroeg, voor alle zekerheid maar vast met zijn hand in zijn rechterzak:

— Dat weet jij — en je hebt haar gelaten waar ze is?

— Welneen! Ben je gek, Pearl? Ik heb haar natuurlijk dadelijk meegenomen! Dacht je dat ik mij door anderen onder mijn duiven liet schieten? Ze is nu onder mijn hoede, het schatje! Maar zooals gezegd, ik wil er geen voordeel uitslaan en je kunt haar weer terugkrijgen, je dierbare vriendin, voor niets — of zoo goed als voor niets.

Pearl was meer dan ooit op zijn hoede.

Er was iets in het optreden van Marone, dat hem in het geheel niet aan stond. De bekende bandiet, die zonder eenige twijfel een doods-vijand was van Buck Jones, was wat al te zoetsappig. Wat verborg hij?

Zoogenaamd onverschillig begon Pearl:

— Ik heb natuurlijk al rapporten ontvangen van mijn collega's in San Francisco over die zaak in het huis van Birrell! Dat is me daar een ware veldslag geweest. Ze hebben er drie dooden en vijf zwaar gewonden gevonden! Het is nogal iets! Dus, Marone — jij bent het geweest die hem dat heeft gelapt, en die Clara daar heeft weggehaald?

Marone keek Pearl strak aan over zijn breedgeranden hoed heen die hij in beide handen had gehouden en zeide toen heel langzaam:

— Hoe weet jij dat Clara Bow in dat huis was, Pearl?

Er volgde een langdurig zwijgen op die vraag,

en het gezicht van den Inspecteur was bleek geworden toen hij eindelijk hernam:

— Vertel me eens nauwkeurig wat je eigenlijk wilt, Marone!

— Om te beginnen wil ik je bekentenis, dat jij met Jones en Bully onder een hoedje hebt gespeeld, en dat jij het in hoofdzaak was, die het eerst op het denkbeeld kwam, Clara Bow te ontvoeren! Wat ik verder wil, zul je wel zien!

Pearl haalde de schouders op.

— Wij zijn maar met ons vijven Marone, en weten wat we aan elkaar hebben. Ik ontken iets met de ontvoering van Clara te maken te hebben.

— Ook als Jones het tegenspreekt? Je moet weten dat er een gesprek tusschen hem en drie andere kerels van zijn bende is afgeluisterd in een bekende Speakeasy hier. Er bestaat ook een briefje van den heer Pearl, aan den eigenaar van het Moonshine Palace, Hank Moore, dat op de zaak betrekking heeft.

— Nu, als je er dan zoo op gesteld bent — dan beken ik het, zeide Pearl kalm. Wat verder?

— Jij denkt natuurlijk — wij zijn toch maar met ons beiden, en later kan ik het heel gemakkelijk weer ontkennen, zeide Marone schouderophalend. Wie zou het woord van een Hoofdinspecteur niet eerder gelooven dan die een man als Marone? Maar ik heb nu je bekentenis, Pearl, dat jijzelf, Clara Bow hebt aangewezen als een bruikbaar slachtoffer waar iets te halen zou zijn.

— Ik zei je al, dat ik het beken, hernam Pearl. En nu kom je mij zeker geld vragen — voor het briefje aan Moore?

— En voor de bekentenis van Buck Jones!

— O, maar dat is een mondelinge bekentenis!

— Pardon, het is een schriftelijke! Buck legde die bekentenis af, een oogenblik voor hij stierf.

— Is Jones dood? riep Pearl uit, van kleur verschietend.

— Hij werd vermoord! Even voor de politie, telefonisch gewaarschuwd, den inval kon doen.

— En — wie doodde hem? vroeg Pearl stotterend.

— Ik! antwoordde de schurk zeer kalm. Het briefje heb ik in mijn zijzak. Ook de bekentenis. Heb je er twintig duizend dollar voor over?

— Je zult ze hebben! Het is niet te duur!

En niemand weet iets van de zaak dan wij tweeën, Marone!

— En ik! riep een scherpe, van woede en haat trillende stem — en Clara Bow trad de

kamer binnen, bleek en met fonkelende oogen.

— ervloekt! riep Pearl heesch. Maar jij kunt niets hebben gehoord! Onmogelijk! De muren, de deur, alles is een voet dik gecapitonneerd! Een telefooncel laat nog meer geluid door! Je kunt niets gehoord hebben, zeg ik je!

— Zeker niet door de deur heen — maar wel met dit middeltje! zeide Marone, die zeer bedaard was blijven zitten, en hij keerde de binnenzijde van zijn fraaie vilthoed naar Pearl toe, en deze zag daarin, stevig vastgenaaid, een deugdelijke microfoon, verbonden aan een dunnen, zwarten kabel die onder de deurkier had doorgelopen, en van dat alles had hij niets kunnen bemerken, omdat de sluwe bezoeker zich voortdurend in de schaduw had gehouden.

Met een doffe schreeuw van woede sloeg Pearl met een vuist op de elektrische schel van zijn schrijfbureau, maar Marone zeide altijd even bedaard:

— Je bediende zal niet kunnen komen, Pearl! Evenmin als hij in staat was om mij binnen te laten! Ik heb hem bewusteloos gemaakt, zoodra hij de voordeur voor mij opende, en hij ligt rustig te slapen in je ontvangkamer.

Niet langer in staat om zich te bedwingen stak Pearl de hand in zijn zijzak, maar ijskoud vervolgde zijn bezoeker:

— Laat die nuttelooze browning toch zitten. Geloofde je nu werkelijk dat er nog een enkele patroon in die kolf is? Alle wapens hier in je huis zijn grondig gelegeerd, door den electricien, die naar je leiding kwam kijken, terwijl jij op je Bureau zat, schurk! Van die bekentenis van Buck Jones is geen woord waar. De bandiet leeft nog — jammer genoeg! Het briefje aan Hank Moore heb ik echter wel! Clara heeft het me gevraagd — om jou in bedwang te kunnen houden, maar ik weet wie je bent, en daarom weet ik ook, dat een briefje in haar bezit, gelijk zou staan met haar doodvonnis! Wel beklagenswaardig het land, dat onder zijn politiemannen, die zijn burgers moesten beschermen, zulke schurken telt! Maar Clara weet nu in ieder geval wie je bent, en hoezeer ze op je bescherming mocht rekenen. Zij zal nu wel beter begrijpen, waarom ik zoo vreemd lachte, toen zij daarover sprak bij mijn eerste bezoek.

Pearl had onder deze woorden langzaam de browning tevoorschijn gehaald en werktuigelijk de sluiting van de kolf opengemaakt.

Inderdaad was het patronenmagazijn eruit genomen!

Hij wierp het nuttelooze wapen op de tafel, liet zich zwaar weer in zijn stoel vallen, en vroeg bijna toonloos:

— Je bent Marone natuurlijk niet? Je kunt het onmogelijk zijn!

— Natuurlijk ben ik het niet! Ik heb hem gisterennacht meegenomen, als de eenige uit het huis van Birrell bij San Francisco. Je vond dat ik een beetje veranderd was — en dat is dus ook geen wonder! Miss Bow, nu U zich overtuigd heeft met eigen ooren, zult U zeker niet gaarne nog langer hier willen blijven. Als ik U was zou ik over dat alles maar zwijgen. Ik wil niet ontkennen, dat een publicatie een schitterende reclame voor U zou zijn — maar er is een soort van reclame die wat al te duur betaald wordt! Keer nu maar naar Uw huis terug, en neem het mij niet al te kwalijk, dat ik U wat ruw heb moeten beletten, U en die brave negerin om mijn goedbedoelde plannen te dwarsboomen.

— U heeft mij een verschrikkelijk lot bespaard, dat weet ik! zeide de jonge vrouw, en misschien speelde zij voor het eerst van haar leven geen comedie, toen zij hem de hand drukte. Vervolgens wendde zij zich tot Pearl en zeide vol minachting: Wat jou betreft, ellendeling, je hebt een veel zwaarder misdaad begaan dan je gedacht hebt! Want je hebt een menschenziel vergiftigd! Ik hield van je en ik vertrouwde op je. En hoe ik je nu minacht en haat — dat kan ik je onmogelijk zeggen!

En met deze woorden verliet zij haastig het vertrek.

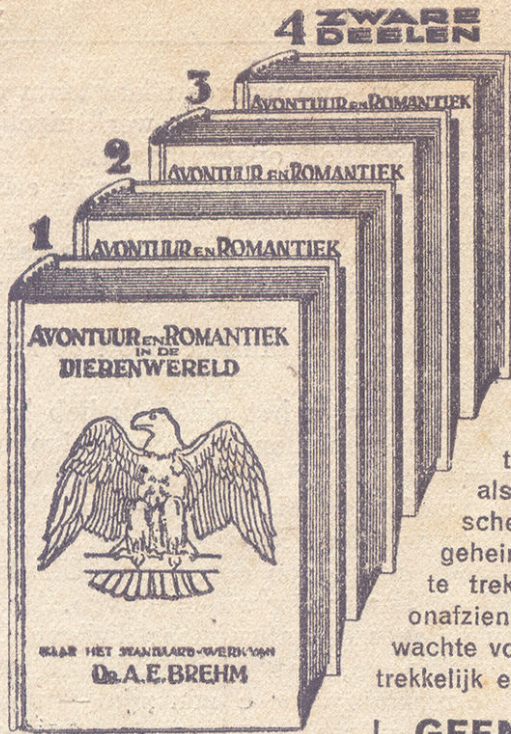
De gewaande Marone sloot rustig de deur achter haar, wond de draad van zijn zoo kunstig gewrochte microfoon op, stak die in zijn zak, kwam met afgemeten schreden naar de schrijftafel, knipte met een enkele beweging de draad van de telefoon door en zei toen rustig:

— Ik ben John Raffles, Mijnheer Pearl. Wees zoo goed en geeft mij de sleutel van Uw brandkast....

De volgende aflevering bevat :

De Kidnapper-centrale.

Complete
fraai gebonden
standaard-uitgave

4

DEELEN

2160 bladzijden
en ruim
60 kleuren-
drukplaten

200 foto's
250 teekeningen

WAARDEVOL
BEZIT VOOR
OUD EN JONG

Binnen het bereik
van
iedere beurs!

**GEEN DROOG
WETENSCHAPPELIJK
WERK** ←

MAAR uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernissen der wereld zijn ingetrokken en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeerd, temidden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen . . . . De lezers worden als het ware opgenomen in het gezelschap van die moedige vorschers, om met hen de magische natuurpracht en onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de dichte oerwouden, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken, te doorkruisen onafzienbare steppen en woestijnen . . . . En deze verhalen, vol onverwachte voorvallen, boeiend als welke roman ook, zijn zo bijzonder aantrekkelijk en hoogst interessant, omdat zij

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want zij zijn ontleend aan het beroemde werk van den grooten dierkundige

Dr. A. E. BREHM

aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers. Zelden is een uitgave met zoo algemeene waardeering door pers en publiek ontvangen. Wij geven hier eenige aanhalingen uit de vele persbeoordelingen :

Dit prachtwerk verrast telkens weer door de boeiende wijze van vertellen en de mooie illustraties . . . . Rijk vertelmateriaal voor de scholen . . . . Gezellige boeken . . . . Reeds bij het lezen der eerste regels wordt de lezer geboeid en dat blijft zoo! . . . .

Bekende paedagogen als Fr. M. Ludwinus (Voorzitter R. K. Keurraad) en Stamperius bevelen de uitgave ook aan als uitnemende lectuur voor de jeugd. „Deze verhalen hebben de dubbele verdienste, dat zij niet alleen boeien, maar ook de belangstelling wekken voor het leven der natuur en voor al het merkwaardige en schoone, dat daarin op te merken en te genieten valt.”

Om een ieder in de gelegenheid te stellen zich deze standaard-uitgave aan te schaffen, hebben wij zeer gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Franco toezending van de vier deelen geschiedt na ontvangst van onderstaanden bon.

BON ←

Aan den ROMANBOEKHANDEL, Leidschegracht 72, AMSTERDAM C.
Ondergeteekende wensch franco-huis te ontvangen de vier in prachtband gebonden deelen van Uw uitgave :

AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

{ tegen betaling à contant van fl. 12.—
* { tegen 5 maandelijksche betalingen van fl. 2,50
{ tegen 13 maandelijksche betalingen van fl. 1.—
{ Het bedrag van fl. 12.—/de eerste maand. termijn van fl. ....
{ is heden gestort op Uw postrek. No. 60092/per postwissel verzonden.

NAAM _____

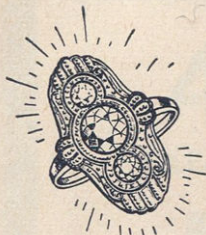
ADRES _____

*) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

L.L.

*Dames,
neem ze
onder de
loupe!*

**DIE PRACHTIGE ECHTE
DIAMANTRINGEN
VAN 14 KARAATS GOUD**

Zie, hoe zuiver elk facetje is geslepen, zie de prachtige zetting en het smaakvolle geheel. U zult versteld staan en geen wonder! Want dit is weer zoo'n verbazend, zoo'n verrassend Batco-aanbod. Wij stellen schitterende 14 karaats gouden ringen met echte diamanten, stuk voor stuk gegarandeerd door welbekende Nederlandsche juweliers

**GRATIS VERKRIJGBAAR
VANAF 475 BATCO-PUNTEN**

Vul nevenstaande coupon in en U ontvangt de prachtige Batco-ringen catalogus benevens 5 Batco-punten omgaand toegezonden. Batco-de Wereld-Coupons worden bij de volgende kwaliteitsmerken verpakt:

CLYSMA No. 30	NORTH STATE
MAVRIDES ROYAL	GOLD DOLLAR
CLIX	PIRATE
BRISTOL	FLAG (10 STUKS)

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiedade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaien ringencatalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5 BON
GRATIS PUNTEN

Gelieve mij gratis en franco Uw ringencatalogus te zenden met 5 vrije Batco punten.

Naam .....

Adres .....

Stad .....

L 46

Te posten in open enveloppe, portu 1 1/2 cent. Van éézelfde adres wordt slechts één dezer bons geaccepteerd.

BATCO DE WERELD COUPONS